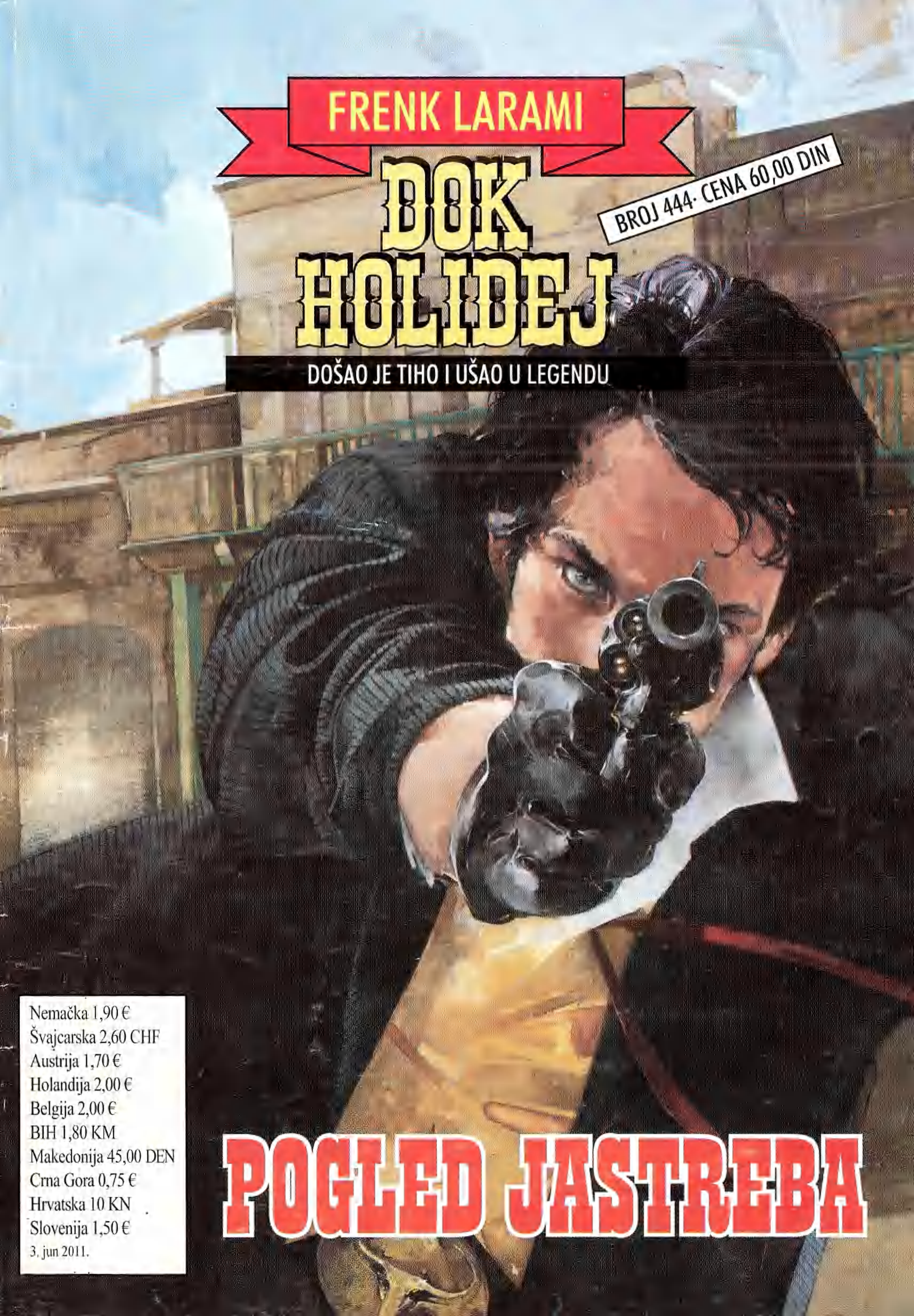

FRENK LARAMI

DOK HOLIDEJ

BROJ 444 · CENA 60,00 DIN

DOŠAO JE TIHO I UŠAO U LEGENDU

Nemačka 1,90 €
Švajcarska 2,60 CHF
Austrija 1,70 €
Holandija 2,00 €
Belgija 2,00 €
BIH 1,80 KM
Makedonija 45,00 DEN
Crna Gora 0,75 €
Hrvatska 10 KN
Slovenija 1,50 €
3. jun 2011.

POGLED JASTREBA

★ **DOK HOLIDEJ** ★

444

Frenk Larami

POGLED JASTREBA

MARKETPRINT

EDICIJA VESTERN ROMANA

Dok Holidej

Broj 444

Direktor

Vladimir Novaković

Odgovorni urednik

Viktorija Draginčić

Naslov originala

Frank Laramy

HAWK' S GAZE

Recenzija i adaptacija

Maja Draginčić

Likovna obrada naslovne strane

Branislav Kerac

Ilustracija

Branislav Kerac

Branislav Perković

Tehnički urednik

Franjo Varga

Štampa: 25. V 2011.

Tržište: 3. VI 2011.

CIP-Katalogizacija u publikaciji
Библиотека Матице српске, Нови Сад

82-31 (5)

DOK Holidej / odgovorni urednik Viktorija
Draginčić. – 1972, br. 1 -. – Novi Sad: Marketprint,
1972-, -21 cm. (Edicija vestern romana)

Mesečno.

ISSN 0353-0000

COBISS. SR-ID 61129986

Izdaje: MARKETPRINT (Novi Sad, 21102 p. fah 20)

Štampa: Štamparija GRAFOPRODUKT d.o.o. Novi Sad, Desanke Maksimović 54

Generalni distributer: GLOBAL PRESS d.o.o. Beograd

Direktor: Vladimir Novaković. Odgovorni urednik: Viktorija Draginčić

Naslov originala: Frank Laramy – HAWK' S GAZE

Copyright: MAP. Recenzija i adaptacija: Maja Draginčić

Sva prava se zadržavaju, uključujući i pravo na reprodukovanje ove knjige u celini ili delimično ili na bilo koji način.

Stari Fredi Olsen nagnu se preko šanka i pokaza diskretnim pokretom glave u pravcu elegantnog Amerikanca koji je sedeo za stolom u uglu i pio svoje piće.

– Znaš li ko je to, Abele? – prošapta tajanstveno. Krčmar ga mrzovoljno pogleda.

– Znam – reče. – Jedno žedno kople koje toliko pije da bi za deseticu bilo dosta. Ništa više.

– Ne primećuješ li da on nešto često gleda u dekolte tvoje devojke?

– produži Fredi Olsen, posmatrajući napregnuto krčmara, koji mu samo uzvрати kosim pogledom.

– To nije moja devojka, dedice! To je moja sestra, amigo! Shvataš?

– Onda bi morao to besramno pseto da naučiš redu! – iznenadi se starac.

– Ma hajde! – nasmeja se Abel.

– Ostavimo golubove na miru! Moja sestra pravi posao za mene.

Stari Olsen zinu pa ponovo zatvori usta. Zapanjeno je zurio u debelog Meksikanca. – Šta?

Abel nestrpljivo odmahnu rukom.

– Do đavola! Bolje da radi za mene nego za drugog. Zato pusti bledolikog Amerikanca na miru, čuješ li? On ima gomilu dolara u džepu, a duž-

nost moje sestre je da mu što više iz njega izvuče.

Fredi Olsen se ponovo naže preko šanka.

– Ti i ne znaš ko je to, Abele! To je Dok Holidej! Čuveni revolveraš i kockar! Još se nije našao onaj koji brže poteže od njega! A i za kockarskim stolom je nepobediv... sumnjaju da vara na kartama... Preko, u Državama, mnogima je meta. Začudićeš se ko je sve na njegovom tragu! Recimo šerif iz Smitauna...

On se počesa po nosu i pogleda Abela nadmoćno.

Krčmar zavrte glavom.

– Smitaun? Ne poznajem nikoga odatle. Nikada nisam čuo za taj grad.

– E, pa ja jesam... i znam Dansbija, jedinog preživelog radnika, sa jednog ranča. Traži se zbog ubistva vlasnika i nekoliko njegovih ljudi... dvadeset hiljada dolara nagrade! – primeti Olsen.

Abel se zagleda u njega. Njegovi mesnati obrazi rastegoše se u lukavi osmejak. Odjednom je postao jako zainteresovan.

– Pivo na račun kuće! – reče Fredi Olsen kratko, nasloni se na šank i

zaturi zakrpljen i izmašćen šešir na potiljak, dok mu je seda kosa pala preko čela.

Abelove oči se raširiše. – Za celu kafanu? Misliš li ti da ja imam toliko novca?

– Koješta! Odvrati Olsen i mljacnu nestrpljivo jezikom. – Samo za nas dvojicu – on ponovo pokaza prema stolu u uglu. – Zamisli! – izusti.

– Dvadeset hiljada dolara i više!

Sada je i Abel pokazao ka stolu za kojim je sedeo elegantni Amerikanac.

– To nije tvoja briga, Fredi! – on natoči obe čaše preko oznake. To je za starog skitnicu bio čvrst dokaz da je u krčmaru probudio interesovanje.

Abel ponovo pogleda starca i doturi mu čašu. Fredi Olsen je odmah ščepa.

– Dvadeset hiljada dolara, kompadre! – progundā i srknu sočnu penu iz čaše. – I to se sasvim lako može zaraditi. I to baš sada kada se momak napije. Lepo ćemo ga spetljati, strpati u jedna kola i odvesti ga preko granice. Nije ti potrebno ništa više sem jedne velike torbe u koju će sav novac stati.

– Preko granice? Pa do Rio Brava ima sto kilometara!

– Pa šta? – nasmeja se starac.

– Dvadeset hiljada dolara vredi da malo protegliš noge. A sve je potpuno bezopasno i legalno. Treba samo da ga odvedeš do Smitauna i da nakriviš šešir.

Abel je sada zurio u Holidejev sto.

Starac isprazni čašu i lukavo pogleda ponovo debelog krčmara.

– Još jedno pivo za nas dvojicu! – naruči, stavivši praznu čašu na pult. On glasno mljacnu i obrisu penu sa brkova.

– Zelembaći! – zašiša Abel i pruži ruku, ne skidajući pogled sa Amerikanca, koji je igrao karte sa njegovom sestrom i kavaljerski gubio.

Fredi Olsen je razrogačio oči.

– Ideš li sa mnom ili ne? A? Ako ideš, onda lepo otpiši dug svom partneru za tako sitnu stvar. Svaki od nas će imati po deset hiljada dolara odmah po isporuci, časna reč!

Abel ga osmotri ispod oka.

– Ako je to toliko sigurna stvar, ti, staro naklapalo, zašto onda to ne uradiš sam?

– Pogledaj još jednom tog tipa, a onda pogledaj mene – objasni Fredi Olsen. – Sam ne bih mogao ni da ga pomaknem sa stolice. Nekada, kad sam bio mlad... onda te sigurno ne bih zvao!

Abel odmeri starca od glave do pete. Takav, mali rastom, nije ni kao mlad mogao biti bogzna kakva sila od čoveka. A sada je bio sama kost i koža.

– Onda? Kako stoji stvar s mojim pivom? – bio je uporan Olsen. – Ne mogu da mislim žedan. A treba sve isplanirati. Potrebna su nam pre svega jedna volovska kola...

Abel je gledao nekud kroz njega.

– Zar zbog malih poteškoća hoćeš da ispustiš veliki posao? – zastenja stara skitnica.

Abel se nasmeja.

– U redu! – odluči se iznenada.

– Partneri smo! – on pruži starom čašu piva. – Sačekaj malo, amigo mio! – dodade i izađe iza šanka kroz zadnja vrata.

Već sa čašom na ustima, Fredi Olsen podiže ruku i klimnu glavom. Dok je praznio čašu, posmatrao je Holideja. Lep, crnokosi momak preko puta kartao se i pio, i uopšte se nije loše zabavljao sa lepuškastom i punačkom Abelovom sestrom.

Za to vreme Abel je posmatrao starca kroz proreze na vratima, a onda se okrenu i pohita u dvorište gde je Libarato, njegov pomoćnik, cepao drva.

– Ti, prokleti tvorcu – prasnu krčmar ljutito. – Zar još nisi gotov? Trči preko do Paskvala. Trebalo je da dođe sa svojom braćom. Treba da obave neki posao. Brzo se vrati i sačekaj u kuhinji.

– Si, padron! – odvrati Libarato i nakloni se. Bio je to propisno izrastao „klipan” od dvadeset godina.

– Poslaću tamo, k tebi, onog kicoša iz Država – nastavi Abel i osvrnu se da proveriti da ga nije neko drugi čuo. – Odvedi ga u dvorište i daj mu jednu po tintari.

– Si, padron – Libarato se ponovo pokloni. – Treba li da ga nasmrt prebijem?

Abel se zamišljeno pogladi po is-pupčenom trbuhu.

– Jednog mrtvaca mogu lako u kolima da iznesem iz sela – primeti Libarato.

Krčmar podiže ruku.

– U redu. Prebij ga. Ali ne sme ni da pisne! Inače ću ja tebi udesiti tintaru!

On se okrenu i požuri nazad u krčmu, dok je Libarato istrčao iz dvorišta.

* * *

Bilo je već mnogo, mnogo kasnije. Holidej se naslonio na ogradu stepeništa dok je mlada Meksikanka otvorila vrata sobe i upalila sveću. Njena velika senka titrala se na zidu i on je mogao da vidi kako ona počinje da namešta krevet.

On proviri unutra i nasloni se na dovratnik.

– Hoće li ti ogovarati moja soba i ovaj krevet? – osmehnu se devojka. Sandale od konoplje i tanka pamučna haljinica – to je bilo sve što je imala na sebi. Ispod haljinice nazirale su se njene čvrste grudi. Skrenuo je pogled sa nje. Bila je to mala soba, očigledno predviđena samo za noćenje. Zidovi su bili goli. Na sve strane gulila se boja. Jedini ukrasi su bili stočić sa vazom i nekoliko cvetića i malo raspeće na zidu. Krevet se nalazio kraj prozora, a sveća je stajala na klimavom stočiću.

Holidej skide šešir i baci ga preko sobe.

– Hvala, Karmen! Ovo će odgovarati – reče i spusti svoju torbu od krokodilske kože i crni mantil dugih peševa iz ruke.

Meksikanka mu priđe i izusti – Pimpao!

– Tačno – promrmlja Džordžijanac. – To je tvoje ime. On se okrenu, koraknu snažno unazad i svali se na krevet. Pimpao mu izuje čizme. Za to vreme ga je posmatrala.

– Ti si jako umoran, Gringo!

– Hvala, mis Peposa – zagunda on.

– Pimpao! – ljutnu se devojka i prodrma ga.

– Pimp... pa, dabome.

Dok je blago odgurnu u stranu, a onda se ispruži po krevetu i skoro odmah zaspao. Devojka je tiho izašla iz sobe...

Posle nekog vremena probudila ga je strašna žeđ i kroz polusan se setio da je devojka donela sa sobom bokal vina. Pogledao je po sobi i zaista! Bokali su stajali na stočiću, kraj cveća.

Džordžijanac ustade i koraknu, ali izgubi ravnotežu. Ni sa njegovim vidom nije bilo sve u redu. Dohvativši bokal, nagnuo ga.

Bio je to težak zemljani sud u kome je vino ostajalo hladno. Tečnost je bila slatkasta i teška. Prvo je probao, a onda u jednom gutljaju dopola ispraznio bokal.

Zatim obrisa usta i s bokalom u ruci krenu nazad u krevet.

Onda se začu kucanje na vratima.

– Pimpao! – prošaputao je neko tiho i u istom trenutku vrata su već izletele iz šarki i tresnula o zid, tako da je po ćebet poče da pada malter. Tri Meksikanca uleteše u sobu. Zastadoše na vratima, pogledavši prema krevetu na kojem je sedeo Dok. Ali samo za delić sekunde. Onda jurnuše dalje i ustremiše se na Džordžijanca.

Holidej brzo otpi još nekoliko gutljaja, a onda raspali iz sve snage prvog napadača bokalom po licu. Bokali se raspade i preostalo vino prsnu po sobi. Trojica napadača bili su veliki i plećati tipovi, koji poleteše kao tornado. Čak i onaj kojeg je onako raspalio bokalom. Istina, prvo je kriknuo i odskočio u stranu, ali je brzo došao k sebi, taman na vreme da pomogne onoj dvojici da šcepaju Holideja i svuku ga na pod.

Pimpao se pojavi na vratima, na trenutak stade pored brata koji je čekao u hodniku i iščeze. Debeli krčmar joj reče nešto što Holidej nije razumeo. Jedino što mu je sada bilo jasno, bilo je to da se neće ispavati i da je ovaj prepad bio isplaniran.

On duboko uzdahnu vazduh. Trzao se i snažno udarao napadače. Ali ovi nisu popuštali. Iznenada je uspeo jednog da dokači snažnim udarcem odozdo. Drugi mu je, međutim, visio na leđima i pokušavao da ga prilepi uz pod. Kleknuvši na kolena, on se baci unazad ka zidu i pripljeska tipa,

tako da ovaj samo jauknu i sroza se. Cela soba se tresla.

Holidej načini korak ka vratima, u namjeri da izađe iz sobe, ali ga je već pristigao treći napadač. Džordžijanac se naglo okrenu i pogodi ga pesnicom pravo u bradu. Sada je i ovom bilo dosta.

Džordžijanac se osmehnu i nastavi ka izlazu. Ali sekund kasnije ponovo se našao na podu. Bio je to krčmar.

Dok ga je prekasno video. Abel ga udari nogom od stolice.

Udarac je sevnuo kao munja. Holidej oseti strašan bol u lobanji, a onda se opruži bez svesti.

* * *

Kada je došao k sebi bio je već dan. Ležao je vezan na jednom volovskim kolima. Bio je prekriven ćebetom i preznojavao se, ne mogavši ni da se makne. Točkovi su se kotrljali praveći buku. Kroz tkaninu nazirao je da sija sunce.

Ljudi su sedeli kraj njega, čuvali ga i zabavljali se. Neko je monotonim glasom podvikivao volovima. Abel, debeli krčmar bio je takođe tu. Glasove ostalih nije prepoznavao.

– Hej, Abel! – viknu Dok. – Ti prokleti tipe!

Kola stadoše i neko skide ćebe u stranu. Abelovo znojem orošeno lice zurilo je u njega. Držao je maramu kojom je brisao znoj sa čela.

– Kako je, mučaćo? – upita i osmehnu se prijateljski. – Dobro smo te upakovali. Je li ti put naporan?

Lica ostalih tipova pojaviše se kraj krčmarevog. Sva trojica nosili su sombrero, pa sunce nije obasjavalo njihova divlja lica. Bili su to razbojници koji su upali u sobu i zaskočili ga.

– Daj mi nešto da pijem! – zatraži Dok. – A onda mi ispričaj zašto si to uradio. Da li sam se nešto zamerio tebi ili tvojoj sestri?

U kolima je bio ćup sa vodom, prekriven ponjavom, kao zaštitom od sunca. Jedan od ljudi izvuče neki vrč i naže se ka ćupu.

Abel prekrsti pobedonosno ruke na grudima.

– Šta bi mi se zamerio, gringo? – izusti, dok su mu tamne oči svetlucale. On ponovo obrisa lice. – Ni mi nemamo ništa protiv tebe. Jednostavno te šaljemo preko granice. Gospodi iz Smitauna. Čini se da su spremni da nam u zamenu za tebe daju priličnu gomilu novca! Pravo u ruke! Više od dvadeset hiljada dolara. Oprosti nam i mi ćemo se moliti svetom Antoniju za tebe! Antonije je i zaštitnik gringosa! Ja nisam bogat čovek. Pogledaj Paskvala i njegovu braću! Jadnici koji se nikada nisu najeli da im deca ne bi gladovala!

– Evo, već mi suze idu na oči! – prosikta Dok.

– Da, to je tužno. I mi smo svi uvereni da nam ti samo možeš pomoći ako se prepustiš svojoj sudbini.

On skide ruku sa Paskvalevog ramena i pruži je ka momku koji je stajao kraj Dokovih nogu i punio vrč vodom. Uze mu vrč iz ruke i da mu mig da uspravi Džordžijanca u sedeći položaj.

Momak zađe Doku za leđa, povuče ga za ramena i nasloni na prednju prečagu na kolima.

– Njegov šešir! – upozori ga Abel. – Stavi mu šešir na glavu da mu čelo ne izgori od sunca. Mi želimo živog da ga isporučimo u Smitaunu!

Crni kalifornija šešir je ležao na podu kola. Meksikanac se saže, uze ga i stavi Džordžijancu na glavu, a onda skoči iz kola na zemlju.

Holideja su obukli. Čak su mu i obuli čizme. Torbu od krokodilske kože je ugledao nešto dalje od sebe. Samo su njegov kolt sa drškom od slonovače i opasač nestali. Bio je takođe uveren da više nema ni centa. Zbog toga, i da je mogao, ne bi bilo potrebno da zavlači ruku u džep, da se uveri.

Abel mu je držao vrč na usnama i Dok je pio dugim gutljajima i žudno.

– Večeras ćeš dobiti da jedeš – reče mu Abel. – Kajetano je ustrelio jednu antilopu. Ali sada moramo dalje do Rio Grande ima sto kilometara, veliko kopile!

Krčmar ponovo obrisao znoj sa lica i stavi vrč na dno kola.

– Kajetano, pokreni vola! – viknu i krenu i sam.

Onda se prolomi pucanj! Jedan od volova bio je na mestu mrtav. Četiri

Meksikanca se zgledaše. Holidej se osmehnu i reče upozoravajućim glasom – Krenulo je naopako, Abele!

Četvorica kidnapera nisu mogli da dođu sebi. Iza kola se pojaviše jahači. Bilo ih je više od tuceta. Oni su jahali na konjima, mulama i magarcima, a puške, mačete i redenici presijavali su se na suncu.

To su bili banditi! To je Dok video jednim pogledom i znao je takođe i s kojom bandom ima posla!

Ljudi su nosili uniforme regularne meksičke vojske. Njihov vođa bio je – pukovnik. Pravi pravcati pukovnik! Holidej je znao da za njim tragaju po brdima Madre del Sur dva konjička divizionara. Ali tog odmetnika i njegove pljačkaše bilo je teško uhvatiti.

Jahači priđoše i opkoliše kola. Abel, Paskvale i njegova braća podigoše ruke. Krčmarevo mesnato lice postalo je blede kao kreda.

Pukovnik je očigledno voleo da se kinduri, bar sudeći po uniformi. Jahao je prvoklasnog konja. Mogao je imati i nešto preko pedeset godina. Na licu mu se kao uzvišica isticao orlovski nos. Oči su mu bile crne sa smeđim pegicama na dužicama. Jedno vreme je ćutao. Onda priđe kidnaperima i pogledom odmeri oštro Džordžijanca.

– Kuda ste se uputili i ko je taj vezani gringo na kolima? – hteo je da zna.

– Dolazimo iz Sabinasa, senjor pukovnik – odvrati Abel. Drhtao je od straha.

– A gringo?

– Zovem se Dok Holidej! – javi se on. – Mene traže u Smitaunu. Guverner je za moju glavu raspisao ucenu od dvadeset hiljada dolara. Kompanjerosi su odlučili da zarade taj novac.

Pukovnik siđe s konja. Sada se tek videlo koliko je mali rastom. Jedan od vojnika siđe sa svoje mule i prihvati uzde pukovnikovog konja. Pukovnik prošeta dvaput pred Abelom i njegovim ljudima tamo–amo. Onda se zaustavi pred debelim krčmarom.

– Iz Sabinasa si ti! Znam ja tebe, kopile!

Bilo je to rečeno prividno prijateljski. Ali samo prividno. Holidej je znao kraj koji sledi. I znao je da je ovim bila izrečena i krčmaru i njegovim pajtašima smrtna presuda.

Jasno da je to znao i Abel. On pade na kolena.

– Pomiluj nas, pukovniče! – promuća. Pukovnik stavi ruke na leđa i okrenu se Paskvalu.

– Znaš li ti ko sam ja?

– Si, senjor! Veliki pukovnik Mauricio!

– Jesi li i ti iz Sabinasa?

– Da, pukovniče!

– Onda kako se to ponašaš? Ova kaca masti moli me za milost – reče pukovnik. – A ti ne!

Paskvale je ćutao. Ali na kolena nije pao. On i njegova braća nisu se nadali ničemu od tog nakindurenog čovečuljka. Znali su da je hladnokrvan i krvoločan ubica koga ne vredi moliti.

Pukovnik se povuče jedan korak.

– Sabinas! Jednom ću morati to gnezdo da sravnim sa zemljom! Zašto niste nešto priložili kada su moji vojnici sa praznim vrećama došli u selo? Jedan od njih je čak i zaglavio tamo! Znaš li ti to?

Gledao je netremice u Paskvala. On nije skretao pogled.

– Na kolena! – naredi pukovnik. Paskvale i njegova braća ostadoše stojeći. Pukovnik priđe kolima.

– Zašto ti ne klekneš, prokleti gringo?

– Ja sam spreman da vam pokažem svoju poslušnost, pukovniče Mauricio – osmehnu se Dok. – Ali, kao što vidite, nisam u stanju.

– Znaš li me?

– Čuo sam o vama još gore u Državama!

Pukovnik se isprsi. U očima mu zasvetluca ponos.

– Je li to istina? Gde si o meni čuo?

– Gore, na severu! – uveravao ga je Dok. – Na puškomet od kanadske granice, senjor pukovnik. Tamo sam se družio sa jednim Meksikancem, koji me je odmah ostavio i krenuo za Meksiko, čim je čuo da vi vodite ustanak.

– Kako mu je ime?

– Puma Loko!

– Puma Loko? – pukovniku zaigraše oči. On se okrenu. – Sa konja, vojnici! Naložite vatru da ispečemo vola! Za ljude iz Sabinasa iskopajte grob!

Abel zacvili. Paskvale i njegova braća pogledaše krčmara s prezrenjem. Ali pred saznanjem bliske smrti i njihova kolena omekšaše. Bilo je, međutim, za sve kasno. Pukovnik Mauricio ih je sve skratio za glavu i dok su na njih bacali zemlju, udisao je žudno miris volovske pečenice.

Već se odavno bilo smračilo. Vojnici su nad streljanim iz Sabinasa poravnali zemlju i priključili se ostalima.

Holidej je bio oslobođen. Ali slobodan ipak nije bio. Jedan narednik nije ga ispuštao iz vida, a oko logora bili su postavljeni stražari. Jahaće životinje bile su posebno čuvane. Niko nije mogao da im priđe. Dok je imao iskustva s takvim grupama odmetnika. Ali nigde nije bila takva gvozdena disciplina kao u bandi ovog bivšeg pukovnika.

U logoru je već zavladao mir kada je pukovnik poslao jednog kaplara po Doka.

Sedeo je na oborenom deblu, ogrnut šinjelom. Pred njim je gorela mala vatra.

– Ja sam ti spasao život, gringo – reče kad su mu Dok i njegov pratilac prišli. Kaplar stade mirno, propisno pozdravi, okrenu se i odstupi.

Džordžijanac je bio siguran da Mauricio uživa u ovoj predstavi.

– Duguješ mi zahvalnost, Holideje.

– Da, pukovniče!

– Moja vojska nije sastavljena samo od Meksikanaca. Ja sam okupio i više od jednog eskadrona Amerikanaca. To su ljudi koji prihvataju moje metode i imaju iste ciljeve kao i ja. Kada pobedim, svi će oni dobiti visoka mesta ili velike hacijende. Hoćeš li i ti da stupiš u eskadron? Kao običan konjanik, naravno. Ali ti ćeš brzo napraviti karijeru. A onda te očekuje lep život.

Holidej je znao da ima posla sa mešavinom ubice, ludaka i pohlepnika. I najradije bi odmah sve odbio. Ali nešto ga je upozoravalo da mora biti jako pametan i oprezan.

A pukovnik kao da je osećao da se Džordžijanac koleba, dodade – Ne moraš se odmah odlučiti, Holideje! Sutra se vraćamo u naš logor. Popričaj sa Amerikancima! Vidi te ljude! Možda među njima imaš prijatelja ili starih poznanika.

Dok je sumnjao da nekog prijatelja može naći u takvom eskadronu. Ali, Mauricijev predlog nije se smeo odbiti.

I tako se on udalji i vrati na svoje mesto, odlučivši da iskoristi prvu šansu za bekstvo. Kada se jednom nađe u onom centralnom logoru, biće se jako teško izvući.

Ali šansa nije dolazila. Ni u toku noći ni u toku sledećeg dana, dok su marširali kroz brda.

Logor se nalazio na jednom od teško dostupnih visinskih platoa istočnog grebena Madre del Sur. Bio je okružen visokim i krševitim stenjem. Dva duga dana vukla se kolona duž stenovitih useka i vododerina. Holideju nije bilo baš lako. Ali išao je dalje.

Bio je to pravi logor. Odmetnici su dovukli ovamo sve što imaju, uključujući i žene i decu. Stanovali su u kolibama, čatrljama, brvnarama, i po šatorima. Amerikanci su sebi podigli čvrste zgrade. Eskadron, kako je Mauricio nazivao tu hordu, sastojao se od tri tuceta avanturista, lovaca na sreću, revolveraša i skitnica svih boja, kojima je u Državama bilo odzvonilo.

U logoru je bilo najmanje hiljadu ljudi, ne računajući njihove porodice i domaće životinje.

Pukovnik je stanovao u jednoj velikoj pećini, koja je spreda bila zatvorena daskama, na kojima su bila postavljena vrata. Pred njima se nalazio stražar.

Narednik koji je sve vreme pazio na Doka, odveo ga je do kamenih kuća američkog eskadrona, koji je u to vreme bio na jednoj akciji.

Narednik zakuca na jedna vrata i uđe zajedno sa Džordžijancem. Koliba se sastojala od jedne jedine prostorije koja je bila iznenađujuće svetla. S obe strane su bili prozori koji su umesto okana imali ugrađene boce. Levo i desno nalazile su se drvene ležaljke za desetak ljudi.

U sredini je bio dugačak sto i klupe. Na njima su sedela dvojica muškaraca i igrala karte. Oni prekidoše igru i osmotriše pažljivo pridošlicu.

— Ovo je novi! — objasni narednik i izađe.

Holidej skide šešir, stavi ga na sto i reče svoje ime. Obojica se osmehnuše i ustadoše. Bili su ranjeni. To je i bio razlog što nisu uzeli učešća u razbojničkom pohodu svog eskadrona. Lečili su svoje rane.

Jedan se zvao Rasti Krejmer. Bio je nizak rastom i imao je sigurno pedeset godina. Imao je ranu na nozi i hodao je uz pomoć štake.

Drugi je bio dosta mlađi. Predstavio se kao Taner Harli. Bio je viši od Krejmera i ostavio je na Doka simpatičan utisak. Pružio je Holideju levicu, jer mu je desna ruka bila u zavoju. — Jesi li već učestvovao u pobuni? — hteo je da zna.

Holidej zavrte glavom. Zatim obojica sedoš, ostavivši i njemu mesta.

— Odakle dolaziš? Ko te je vrbovao? — pitao je Krejmer napregnuto.

— Pukovnik mi je predložio — objasni Dok. — Ili kako se to kaže, predložio mi je da prvo sve ovo malo osmotrim. Gde su ostali?

Muškarci su ga iznenađeno posmatrali.

— Pukovnik lično? — upita Krejmer sa nevericom u glasu.

Holidej potvrdi glavom.

— Eskadron je odjahao za Monterey — izvesti ga Harli. — Još pre tri nede-

lje! Meso i viski bili su na izmaku. Kukuruz i vina imamo u izobilju. Ovaca i koza, takođe. Ali govedina i viski su uvek najtraženija roba. Mlađi su nameravali i da dovedu nekoliko žena. Mauricio je u svakom slučaju dao dozvolu.

– I kad će se dići veliki ustanak? – upita Dok ironično.

Harli se podrugljivo nasmeja.

– Kada pukovnik digne na noge deset hiljada ljudi. „Manjana”, razumeš? Ovde je sve „sutra”. Ako ne dođeš danas, doći ćeš sutra ili neke sledeće nedelje. Dobro se živi. To je glavna stvar. I muškarac ipak dođe do nečega. Ako ni do čega drugog, onda do žene i čopora dece.

– Začepi usta – zareža Krejmer.

– Pukovnik će već uraditi ono što je naumio.

– Ne uči me – preseče ga Harli uzrujano. – Bolje donesi vina. Hajde da se napijemo sa pridošlicom!

Krejmer uze svoju štaku i odskakuta napolje.

– Pred ovim se pazi – reče Harli tiho. – Ovakvih tipova ima mnogo. Da li se ti zaista poznaješ sa Mauricijem?

– Uхватili su me neki razbojnici – objasni Džordžijanac. – Onda je došao on sa svojim vojnicima.

– I zbog čega si ovde? Iz uverenja? – Harli se iskezi. – Kada se jednom u to upetljaš, više nemaš kud. Komandir eskadrona je jedna prava svinja. On i nekolicina njegove vrste vraćaju

svakog begunca nazad. Od kako sam ja ovde, tri čoveka su isparila. Kroz tri dana bili su ponovo ovde. Ali kao mrtvaci. Komandir i njegovi prijatelji, koji ovde vode glavnu reč, i žive u logoru u medu i mleku, jadne su momke bukvalno isekli na komade. Ako možeš da se vratiš u Države, ne daj da te zavrбуju. Ali to moraš da učiniš što pre. Kako si se uopšte našao u logoru, a da nisi potpisao nikakvu obavezu? Uopšte ne mogu sebi da predstavim kako zamišljaš da te ponovo puste. Ti sada znaš naše skrovište!

To je bilo ono zbog čega se i Holidej brinuo. Ali o tome još uvek nije previše razmišljao.

– Ovde se da živeti – nastavio je Harli da priča. – Ima više krčmi i gomila drolja s kojima se može ubiti vreme. Tu i tamo odemo na neki razbojnički pohod, radi, kako to pukovnik kaže, „viših ciljeva”.

Harli pokaza na svoju ruku.

– To mi se dogodilo pre četiri sedmice. Trebalo je da dignemo oružje iz jednog vojnog skladišta. Ali skladište je bilo jako čuvano. Morali smo da pobegnemo na vrat na nos. Pri povratku naišli smo na jedan ženski samostan i tu smo hteli da se najedemo, napijemo i provedemo. Ali hoćeš vruga! Ispod mantija provirili su muškarci s revolverima! Zaseda! Odatle mi ova rana zbog koje čučim tu s onim starim paukom.

Jedan narednik uđe i obrati se Holideju – Pukovnik hoće s tobom da razgovara!

Džordžijanac uze šešir i ustade. Harli ga potapša po mišici. – Ne zaboravi šta sam ti rekao – procedi.

Holidej se osmehnu i pođe za narednikom kroz logor ka pukovnikovoj pećini.

Ovaj put Mauricio je bio bez kape i bez koporana nakićenog kao u pau-na. Bio je ćelav. Mala, gola lobanja, veliki kukasti nos i tanak naboran vrat, sve je to opazio u trenutku.

Nije bio sam. Četiri mlađa oficira stajali su s njim pred stolom sa kartom. Pozadi je bilo nekoliko žena u šarenim haljinama.

U pećini nije nedostajalo prostora i ona uopšte nije podsećala na rupu u steni. Kameni zidovi bili su prekriveni svilenim maramama. Pod je bio pokriven drvetom, a na njemu je ležao debeli tepih. Sa plafona je visio teški luster od zlata i stakla, u kojem je gorelo najmanje pedeset sveća koje ne samo da su davale svetlost već i toplotu. Na zidovima su visile slike i ogledala. Skupocen nameštaj stajao je posvuda okolo. Za trenutak Holidej pomisli da se ne nalazi u pećini, već u nekom dvorcu.

Pukovnik mu dođe u susret. Narednik salutira i izađe.

– Jesi li video logor i razgovarao s ljudima?

– Da, pukovniče!

– I kako ti se čini? – pukovnik nije imao samo facu jastreba, već i njegov oštri pogled.

– Ostaću, pukovniče! – odvrati Džordžijanac.

Čovečuljak prekrsti ruke na leđima i zagleda se u pridošlicu.

– To je dobra odluka, Holidej! Hoćeš li da mi položiš zakletvu?

Dok kimnu glavom.

– Vaša stvar leži mi na srcu, senjor pukovnik.

– Onda se zakuni! – odvrati Mauricio i koraknu u stranu.

Jedan od mlađih oficira izvuče sablju i ispruži je. Drugi je govorio neke kobajagi svečane reči, koje je Holidej mahinalno za njim ponavljao. Za vreme te smešne ceremonije primetio je odjednom kako mu je pukovnik ponovo prišao i držao ga za ruku, i sam govoreći nešto što nije razumeo, niti se trudio da razabere.

Zatim pukovnik salutira i pogleda ga u oči. Džordžijanac stavi šešir i prinese mu ruku u znak pozdrava.

– Odstupite! – začu se odsećan pukovnikov glas. Holidej načini nalevokrug. Pred njim je stajao narednik koji je odmah hteo da ga povede napolje. A onda u pećinu stupi jedna Amerikanka.

Holidej je stajao i osmehivao se.

Bila je visoka, plava i veoma lepa. Nosila je elegantnu haljinu i vrlo skup nakit. Bila je prava dama. I to prvoklasna.

Čulo se iza Doka kako Mauricio i njegovi oficiri kucnuše petama u znak pozdrava.

Žena odmeri Holideja hladnim pogledom. Zatim pođe dalje, šušajući skupom haljinom. Narednik izvede Doka.

Na vratima se Džordžijanac još jednom osvrnu. Pukovnik je upravo poljubio ženu u ruku.

Išao je za narednikom i osmehivao se. Nije se prevario. Poznavao je tu ženu. I to iz nekih sjajnih dana.

– To je senjorita Manuela Magana de Čavez – objasni narednik.

Dokov osmeh postade širi. Kada je tu ženu prvi put upoznao, zvala se samo i jednostavno Ambra i bila je jedna od dama za zabavu u Salt Lejk Sitiju.

Narednik odvede Doka nazad u kuću za Amerikance. U međuvremenu se vratio i Krejmer sa vinom. Holidej sede kraj njega i Harlija, pa je s njima pio i kartao se, dok obojica nisu pali pod sto. Zatim skupi karte sa stola i počeo da pije sam. Bilo je već kasno u noć kada je ustao, s namerom da legne na neku od drvenih klupa. Ali je odmah ponovo seo i uhvatio ruku koja mu se spustila na levo rame.

Bila je to ženska ruka! Okrenu se i pogleda u Ambrino lepo lice. Uopšte nije čuo kad je žena ušla u prostoriju.

– Dok Holidej! – osmehnu se ona.

– Kako si? Gledao ju je neko vreme, pa kimnu glavom.

– Napravila si priličnu karijeru. Devojke iz saluna u Lejk Sitiju će pući od zavisti!

– Nameravaš li da razglasiš ovuda o vremenu koje sam provela u Juti? – upita žena preteći.

– Kako si došla na takvu ideju? – odvrati Dok. – Kao što sam čuo, ti si ovde Manuela Magana de Čavez. Ja ne želim nikom da pokvarim igru, „madam de Čavez”.

Ona se ponovo nasmeja.

– Da, ti si uvek bio momak sa manirima, pravi džentlmen.

– Jesi li zato došla ovamo da bi saznala da li ću ja ćutati? U tom slučaju možeš ponovo da budeš sasvim mirna.

– Treba s tobom da razgovaram – odvrati žena.

– Govori! – podstače je Džordžijanac. – Moji kompanjoni su pijani kao trube. Nalili su se tako da u njih više ne može da stane nijedna reč.

Ambra sede kraj njega na klupu.

– Čuj! Ne misliš valjda ozbiljno da se upetljavaš u ovaj krvavi posao?

– Nemam izbora! Inače ne bih.

Ona mu stavi ruku na rame i pomilova ga po obrazu.

– Baš si ti fini momak, Holidej! Uvek kada bi se pojavio u salunu, bila sam uverena da će se nešto zaista lepo dogoditi. Ali uvek si se samo kartao.

Ona mu se približi. Sve na njoj bilo je toplo, meko i izazovno.

Džordžijanac se malo odmače.

– Jesi li došla samo to da mi kažeš?

Ona mu se zagleda u lice. Iznenada se pojavilo nešto u njenim očima što je Holidej vrlo dobro poznavao. On se naže prema njoj i zračak želje se pojavi u njegovim čeličnosivim očima.

– Dođi sa mnom – reče ona.

Lepi muškarac zavrte glavom – Ne – odvrati odlučno. – Sada nije vreme...

– Pođi sa mnom! Pokazaću ti nešto...

Prvo je hteo da je odbije, ali mu je u sledećem trenutku postalo svejedno pa je krenuo za njom.

* * *

– Ja sam Mauricijeva ljubavnica – objasni Ambra, pošto je sa Dokom ušla u svoju pećinu. Prostorija je bila isto tako uređena kao i pukovnikova podzemna palata. Samo nije bila toliko velika. Kao da je sve bilo za jedan broj manje. Čak i krevet...

Holidej se odjednom oseti neprijatno. Oklevao je čak i da sedne.

– Ako je tako – primeti – zar onda ne rizikujem i glavu i šiju?

– Sedi i ne brini se! On mi potpuno veruje. Sem toga, čvrsto spava. Od pre dva dana u logoru se nalaze njegova mati, žena i kći. Sada mora da pazi kako se ponaša i da izigrava istinskog vođu pobune.

– Zar on ne misli to ozbiljno? – začudi se Džordžijanac. Očekivao je da bar on sam veruje u ono što govori.

Ambra odmahnu rukom.

– On je izbačen iz armije na najponižavajući način. To je ono što nikako ne može da preboli. Želi da se osveti. Ali pritom ne misli ni na šta drugo sem na samog sebe. A njega interesuju žene i pljačka.

Holidej se osmehnu i sede na krevet.

– Jasno, i ja sam tako mislio!

Ona se zadovoljno nasmeja.

– Kad je sa mnom, onda mu više ništa ne ostane u svesti. Onda ne uzima, nego daje. Ja sam viša od njega, mlada, plavokosa. To istovremeno i imponuje njegovoj sujeti i poražava ga. Stoji uvek nepomično kada s njim razgovaraš, pokaži mu da ga ceniš i pred svima ga oslovljavaj sa „pukovniče”. On je krvoločan pas, cinik i ubica. Uvek je raspoložen da ljudima presuđuje, da ih dovodi u red, da zavodi disciplinu i govori velike stvari. Ljudi, koje je poveo sa sobom, slepo ga slede, ali nisu svi zli. Oni su njegova publika dok se šeta po pozornici kao paun. Najveće bitange su Amerikanci. On tu bandu, sastavljenu od ubica i lopova, naziva pompežno svojim „američkim eskadronom”! Vođa te bande zove se Dadli Tiron. Jesi li već čuo za njega?

Holidej odrečno zavrte glavom.

– Tiron i pukovnik su se tražili i našli – nastavila je žena gnevno.

– Tiron je ovde drugi čovek. Čak je i ispred oficira Meksikanaca, koji se

još i mogu podneti i koji zaista veruju u ono što pukovnik priča.

– Kad je sve to tako gadno, zašto si ti još ovde? Da nisi možda u zarobljeništvu?

– Ne! Ja sam slobodna – odvrati žena i pride mu. – Ja sam još ovde jer sam sve vreme očekivala nekog kao što si ti.

Holidej se osmehnu.

– Ja znam gde on krije svoje blago – dodade ona. Džordžijanac razvuče lice.

Ona poče sama da se miluje i polako svlači. Holidej je prvo gledao pa je konačno zagrlji i povuče k sebi. Već je sivelilo jutro, a „razgovor” još nije bio završen.

– Postoje dve mogućnosti da se obogatimo, dragi – šaputala je žena, dok su ležali mirno jedno kraj drugog.

– Ili ćemo izdati Mauricija ili dići njegovo blago. Za njim je raspisana ucena od pedeset hiljada dolara u zlatu! Za njega živog ili mrtvog. Treba samo da ga dovedemo do prve policijske stanice ili da damo znak vojsci.

– Ne znam, Ambra – odvrati Džordžijanac i zapali jednu od svojih tankih cigareta. – To nije moj način zarađivanja novca. Mauricio mi nije ništa učinio.

– Ali on je bandit, ubica, razbojnik! – reče ona uverljivo i okrenu se ka njemu, zagledavši mu se u lice. – Seti se toga!

– Jesam li ja zakon? Čak i u Meksiku sam samo jedan pustolov, lutalica, kockar...

Ona se ponovo okrenu na leđa i zagleda se u strop.

– Razočarao si me, Holidej – uzdahnu. – A ja sam poverovala da ti nešto značim!

Bila je ljuta. Skinula je njegovu ruku sa svog ramena, ustala iz kreveta, uzela njegovu odeću i pružila mu je.

– Drži to i idi! – reče besno.

– Teraš me napolje?

– Da!

On ustade i poče da se oblači, a ona sede na krevet ne gledajući ga.

– Ti si pošasavila, devojko – reče.

– Šta si ti do sada naučila u životu? Da li si ikada pomislila koliko je Mauricio prevejan? Zar nisi u trenutku kada si pomišljala da zazviždiš policajcima, posumnjala da oni možda nisu potkupljeni od Mauricia ili su njegovi simpatizeri? Šta misliš šta Mauricio s tobom traži, kad mu ništa tako ne leži kao neverstvo i prevara?

– Ja ga znam, Holideje! Ne obmanjujem te. Ali ti nećeš ni da me saslušаш.

– Neću, dabome! I to iz dva razloga. Prvo zato što je to nemoguće, a drugo, ja ne idem protiv čoveka koji mi ništa nije uradio.

– Još ti ništa nije uradio.

– Šta time misliš?

– Ti ne želiš da ostaneš ovde, je li tako? E, pa, onda probaj da odeš, pa ćeš saznati!

– O tome da li ću ostati ili neću još nisam odlučio – odvrati Džordžijanac i navuče čizme.

– Od mene ne možeš očekivati nikakvu pomoć – prosikta ona besno. – Ti ćeš otići. Ja te znam. Od svega najviše voliš svoju slobodu. Šta bi ti počeo s tim pobunjenicima? Za par dana pokušaćeš da odlepršaš. Ali tada ne računaj na mene.

On nabi šešir na glavu, prebaci mantil preko ramena i krenu ka vratima.

– Holideje!

On se osvrnu ka njoj i stade. Bez komadića odeće na sebi sedela je na krevetu, a plava kosa joj je padala do ramena. Imala je raskošne obline, ali je u struku bila tanka, skoro da bi je mogao obujmiti šakama. Noge su joj bile duge i fino izvajane. Nigde nijednog grama niti više, niti premalo.

– Ako odeš, ne moraš se više vratiti – rekla je mnogo nežnije.

Prišla mu je, stala tik do njega i sa gnula glavu.

– Među njegovim blagom nalaze se i zlatne poluge u vrednosti od tri miliona dolara!

– Znaš li koliko su te poluge teške? Ko će ih vući? Trebalo bi da imamo karavan tovarnih konja. Dići taj novac iz meksičke banke nije bilo ni upola toliko teško, kao i polovinu od toga preneti kroz Mauricijevo područ-

je. Predstavi to sebi sama! Ne bismo daleko stigli, a već bi nas poubijali.

– Nas ne bi niko ni primetio, ni pro-našao!

On se nasmeja.

– Mauriciju je uvek na umu da ti znaš njegovu tajnu. Tom nepoverljivom stvoru! Zato, ako otkrije da smo nestali, odmah će poslati za nama svoj američki eskadron. U to budi sigurna!

Ona zavrte glavom. Preko njenih lepih očiju prelete iznenada jedna senka i zatamni joj pogled.

– On neće ništa primetiti. Ja ću ga prethodno likvidirati.

– S tim ja neću ništa da imam – odvrati Holidej i izađe iz pećine.

Jutarnje svetlo još je bilo slabo. Ste-ne su još bile tamne. Holidej se šun-jao duž njih sve dok se nije dovoljno udaljio od Ambrine pećine. Tek kad se uverio da ga niko nije video, odvo-jio se od stena.

* * *

Pred podne vratio se Mauricijev američki eskadron u logor. Sastojao se od bande raspojasanih „pirata” u sedlu. Tačno tako. Ti ljudi nisu nosili nikakve uniforme. Kao horda podivljalih kauboj-a koji uleću u grad na ro-deo, tako su oni ujurili u logor. Urlali su kao đavoli i pucali u vazduh. U sti-snutom poretku jahali su kroz glav-nu ulicu logora, dok su se sa strane načičkali muškarci, žene i deca.

Holidej sa Krejmerom i Harlijem izađe iz kolibe. Krejmer odskakuta konjanicima u susret.

Harli povuče Doka u stranu.

– Dovedi su i žene – povika odobrovoljeno, a onda ni njega ništa nije više moglo da zadrži. Pojurio je za Krejmerom.

Holidej se nasloni na dovratnik, izvadi svoju srebrnu tabakeru koju su mu nekim čudom Abel i njegovi kompanjoni ostavili u unutrašnjem džepu njegovog mantila, i zapali jednu cigaretu. Neki konjanici, zaista, nisu sedeli sami u sedlu. Držali su žene pred sobom.

Urlike je zamenio žamor glasova. Harli je doveo nekolicinu iz eskadrona i upoznao ih sa Dokom. Ali oni su imali suviše toga da pričaju da bi obraćali preveliku pažnju na novog pripadnika eskadrona. Navalili su da jedu i piju, sedeći kraj vatre.

Bilo je već tamno kada je Holidej ugledao Tironovo lice. Dadli Tiron je bio visok i vitak muškarac od oko četrdeset godina. Ostavio je na Doka utisak inteligentnog tipa. Odeća mu je bila dosta elegantna. Lice mu je bilo odlučno i nimalo antipatično. Bio je glatko obrijan i imao kratko podšišanu crnu kosu.

Prišao je vatri i odmerio Doka hladnim i ispitivačkim pogledom. Posle toga više nije obraćao pažnju na pridošlicu. Razgovarao je sa ljudima, smejao se i raspredao događaje s pljačkaškog pohoda. Onda se laga-

no pomaknu kraj vatre i stade tik do Doka.

Harli munu Džordžijanaca u slabinu i dade mu znak da treba da ustane.

Holidej se diže.

Oko njih u trenu umuknu žamor. Čulo se samo kako vatra pucketa.

Tiron se nasmeja i pruži Holideju ruku.

– Ja sam kapetan Tiron – reče.

– Kako čujem, vi ste već pred pukovnikom položili zakletvu. To znači da pripadate nama?

– Ja mislim tako! – odvrati Džordžijanac.

– Dođite – reče Tiron i udalji se od vatre. Džordžijanac ga je pratio. Pred kolibom u kojoj je stanovao, Tiron se zaustavi.

– Ja znam ko ste vi, Holideje! Čuo sam o vama još u Državama. Sada mogu da vam kažem da ste vi baš takav tip kakav nam je ovde potreban. Pukovnik vam je spasao život. Zbog toga on očekuje od vas posebne usluge. Da li vam je to jasno?

– Neću razočarati pukovnika – potvrdi Holidej.

Tiron ga potapša po ruci i okrenu se da pođe. Onda se još jednom zaustavi.

– Još nešto, Holideje! Ako ovamo dovedete ženu, ili dve, ili tri, ako hoćete da se oženite ili ostanete samac, to ovde nikoga ne zanima. Bitno je da vi sami treba da se brinete o sebi. Ovde ima dosta slobodnih žena, a i veze nisu tako čvrste. Međutim, ni-

jednoj ženi ne piše ništa na čelu, pa se bolje prethodno informišite kako biste izbegli nesporazume.

– Oprostite, ali ne razumem.

– Zapamtite samo jedno! Plavokosa Amerikanka je Mauricijeva ljubavnica, vi, magarče! Sreća da to samo ja znam! A i imam za vas izvinjenje, jer ste ovde novi. Vi ste Mauricijev dužnik. Kada bi saznao za ovako nešto, vi biste sada visili, izbičevani i polumrtvi!

U Holideju je kipeo bes. Ta prokleta zmija! Zar je moguće da ga je Ambra izdala ili je odlučila da ga izruči Mauriciju na milost i nemilost? Znao je da je za njega jedno opasno koliko i drugo.

– Mister Tiron, ja sam samo pitao ledi za ime i interesovao se odakle je iz Država. To je sasvim prirodno kad sretnete zemljaka u tuđini.

– Vi, početniče! – prošišta Tiron.

– Utuvite već jednom sebi u glavu da ćete ovde za neugodna pitanja dobiti samo olovo. Zato se sklanjajte toj dami sa puta.

On se okrenu i ode.

Holidej obliza usne. Tiron između koliba i šatora ode ka pukovnikovoj rezidenciji.

– Tiron ti ne misli loše – javi se Harli iza njega. – Hajdemo u krčmu! Smiri se! Jer ako nije, mogao bi da te uzme na zub! On je jedno proketo kopile. Zato mu se sklanjaj s puta. Bolje se drži mene.

– Nemam novca za krčmu – objasni Džordžijanac neraspoloženo.

– Bićeš moj gost! Plati ću i ženu za tebe!

– Hvala ti, ali drugi put – odvrati Džordžijanac i uđe u kolibu. Harli uzdahnu i vrati se ka vatri.

Holidej je čekao da se sasvim smrači i da u logoru zavlada mir. Napolju je i dalje gorela vatra. Ljudi kao da još nisu nameravali da se vrate u kolibe. Pojedinačno ili u grupama vukli su se kroz logor ka krčmama.

Malo pred ponoć napusti Holidej kolibu i prišunja se Ambrinoj pećini, gde stiže neprimećen. Ambra nije bila tamo. Ali vrata nisu bila zaključana. On se osvrnu oko sebe, uđe, zapali šibicu, priđe krevetu, leže i ispruži se.

Stavio je ruke pod glavu i zaspao. Kad Ambra stigne, on će se već probuditi.

I tako je i bilo. Ušavši, ona zapali sveću i ugleda Džordžijanca kako i dalje leži.

Ona priđe krevetu i osvetli gosta.

– Holideje! – povika iznenađeno. On sede i skide noge sa kreveta.

– Zašto si me čekao? – upita. – Jesi li se predomislio?

– Zašto si nahuškala Tirona na mene? – odvrati on ljutito.

Ona se povuče par koraka. On ustade, priđe joj, uhvati je za mišice i privuče je.

– Htela si da me udesiš! Zašto?

Oči joj se raširiše. U pogledu joj je bila mešavina straha i nerazumevanja.

– Nemoj mi samo govoriti da je Tiron sam nanjušio stvar! – prosiktao je i pustio je naglo. – Došao sam ovamo da te opomenem, a ne da ti kažem da sam se predomislio!

Ona udari nogom o pod.

– Zamišljaš li ti da će ti Mauricio verovati ijednu reč? Šta ćeš mu ispričati? Da smo ljubavnici i da hoću da ga smaknem? – ona se posprdno nasmeja i otvori vrata.

– Hajde! Idi k njemu! Još pre svitanja naći ćeš se u grobu. Ali bez glave.

– Ja ne idem Mauriciju, lutkice. Ja sam došao kod tebe! Zato razmisli još jednom!

– Priključi mi se, Holideje!

On se namršti.

– Jesi li me ti to odala?

– Jesam!

– Idi do đavola! – prasnu Džordžijanac i okrenu se da pođe.

– Čekaj! – povika žena.

On krenu ka vratima i tamo se okrenu.

Ambra mu pođe par koraka u susret.

– Molim te za pomoć!

–Ne!

Ona se trže.

– Onda ću morati da ti zapretim i da te prisilim!

– Ne teraj mak na konac, Ambra! Ti si se prevarila u meni. Mauricio i

Tiron jesu đavoli. Ali ja mogu takođe da budem priličan gad, ako hoću.

– Ne ostavljam ti nikakav izbor, Holideje! – odvrati ona hladno. – Priključi mi se ili ćeš umreti. Nemoj da misliš da će ti iko priskočiti u pomoć. Ja sam Mauricijeva ljubavnica, kraljica ovog mesta, a ti si u logoru poslednje đubre.

– Tako daleko ćeš da ideš?

– Ti ovde nisi ništa nego jedno bedno kopile, koje se šunja za mnom i hoće da me napastvuje.

Holidej oseti opasnost i hteo je da se izvuče što je pre moguće. Bilo mu je pre svega jasno da mora što je moguće pre da se izgubi iz logora, pre nego što bude prekasno.

Ali znao je da za to više nema mnogo vremena.

Ambra poče iznenada da treska i više. On koraknu ka vratima, ne znajući da li da se odmah izgubi ili da je prvo ućutka.

Onda se vrata otvoriše širom i četiri Meksikanca i tri tipa iz Tironove lične revolveraške garde upadoše unutra.

Holidej se osvrnu oko sebe i zamahnu rukama. Ali jedino oružje koje je u tom trenutku posedovao, bile su njegove vlastite pesnice. Pridošlice, međutim, nisu mu ostavljale nikakvu šansu. Jurnuše na njega, oboriše ga na pod i počеше da ga udaraju i da gaze po njemu. Dvojica bandita ga vezaše. Prvo noge, a onda ga omo-

taše uzicama oko trbuha, pričvrstivši mu ruke na leđa.

Tek kad su ga izvlačili napolje, mogao je ponovo da vidi Ambru. Sedela je na krevetu. Njena bela ramena svetlucala su na svetlosti sveće.

– Recite Tironu i pukovniku lično da me je ovo kopile htelo da siluje! – doviknu napadačima.

– Prokleta zmijo – vrisnu Holidej. Obračun je bio trenutačan. Jedan od trojice Amerikanaca učutka Doka snažnim udarcem.

Tamnica u logoru pukovnika Mauricija bila je jedna mala pećina koja je bila pregrađena dobro izrađenim rešetkama. Kao da su bile skinute sa kapije nekog samostana ili katedrale i preneti čak ovamo u stene. Jedinu dodatak bio je poklopac, osiguran bravom, koji je bio samo toliko velik da čovek može puzeći na trbuhu da se uvuče u ćeliju i iz nje izađe.

Holidej je ceo dan unutra spavao. Kada je sunce već bilo u zenitu, zazvečale rešetke i on otvori oči.

Napolju je stajao Harli sa „vinčsterkom” o ramenu. Bio je postavljen kao stražar pred tamnicom.

– Ti, prokleta ludo – reče. – Zašto nisi sa mnom došao u krčmu? I tamo ima lepih žena, koje ne bi vikale kad bi ih pritisnuo. Zar si morao da se petljaš de Čavezovom?

Holidej besno frknu – De Čavez! To je jedna jeftina žena koju sam nekada upoznao u salunu u Juti. Bila je zabavljačica i mamac za kartaški sto

u salunu. Manuela Magana de Čavez! Njeno pravo ime je Ambra.

– Može biti, može biti! – odvrati Harli. – Ali to je bilo nekada, u Juti, ti, prokleta budalo! Ovde je ona velika dama! Ona je Mauricijev „čovek”, ti, klipane! Zašto mene nisi pitao? Mogao sam ti to reći.

– Ti to ne razumeš sasvim, Harli – prostenja Holidej očajno. – „Dama” me je preradila! Možeš li mi doneti nešto za piće?

– Hoćeš li da me sahraniš? Većina stražara po stenama može da vidi prostor pred tamnicom. Ne mogu ti pružiti ni praznu ruku, a da ne rizikujem da izgubim glavu!

– Kako bih mogao doći do nekog pića? – stenjao je Holidej uporno.

– Ti sediš u tamnici, Holideje! Tu nema ništa da se jede i ništa da se pije! Preostaju ti samo tri mogućnosti. Ili ćeš danas biti pušten, što ne mogu sebi ni da predstavim, nakon što si upao kod one plave kučke ili će te danas ili sutra izvući odavde i skratiti za glavu. A može se takođe desiti da prestanu da se brinu o tebi i da te jednostavno ostave da ovde crkneš.

– Zaista si mi naslikao ružičastu budućnost! – procedi Džordžijanac.

Harli sleže ramenima.

– Ja sam te upozorio! Pomislio sam, naravno, da ćeš potražiti nešto za sebe. Ali ovako nešto zaista nisam mogao ni pretpostaviti! Da pokušaš kod Mauricijeve ženske, te ledene

bludnice! I sad je, naravno, za tebe gotovo!

– Nije još ništa gotovo! – objašnjavao je Holidej očajnički. – Ja zaista nisam nasrnuo na nju. Ona je htela Mauricija da izda i da to naplati. I kada ja nisam hteo u tome da joj pomognem, namestila mi je ovu igru.

Harli se namršti.

– Ne želiš valjda da se oni koji te čuju iskidaju od smeha? To je stvarno strašna priča! Reci bolje da je bio mrak, da si bio pijan i da nisi primećio ko ti je uleteo u šake. Onda bi mogao da računaš na milost. Ali nemoj da kažeš ono što si sad meni tvrdio, tako ti svega!

Ambra je bila u pravu. Uistinu niko neće verovati. Čak ni Harli.

– Hoću da razgovaram sa Mauricijem – izusti Holidej posle duže pauze.

Harli ga je pogledao, ne verujući u ono što čuje.

– Jesi li sišao s uma? Hoćeš li da ubrzaš svoju sudbinu?

– O svojoj šiji još uvek se ja brinem – progundā Holidej ljutito. – Hoćeš li da mi učiniš to i obavestiš nekoga da želim da razgovaram sa Mauricijem?

Harli ga je sažaljivo posmatrao.

– Kad baš tako hoćeš, meni za jedan čas dolazi smena. Onda ću to reći Tironu.

– Razgovaraj s nekim meksičkim oficirom!

– Za nas je Tiron nadležan!

– Onda, do đavola, reci njemu da želim da razgovaram sa pukovnikom!

Vreme je prolazilo užasno sporo. Konopci su se Džordžijancu usekli u meso. Osećajući kako je snažno vezan konopac, shvatio je da nema nikakvih izgleda da se oslobodi.

Harli je kao pravi stražar marširao pored rešetke tamo–amo. Najзад je njegovo vreme isteklo. Došao je drugi čovek iz američkog eskadrona i smenio ga.

Desetak minuta kasnije, stade „gospodarica” pred rešetke. Odsečnim pokretom ruke naredi stražaru da se udalji.

Holidej se okrenu na stranu.

– Ko te je zvao? – prosikta.

Ona se hladno nasmeja.

– Znam da hoćeš da razgovaraš sa Mauricijem. O čemu?

– Hoću da ga nagovorim da ti zavrne šiju!

– Ne optužuj me da sam ja kriva. Ja sam imala predlog za tebe. Ti ga nisi prihvatio i sada si tu gde si.

On se pomeri u stari položaj, da ne bi više morao da je gleda.

– Niko ti neće doći, Holideje! Mauricio je već doneo presudu: umrećeš.

Džordžijanac se okrenu.

– Onda dobro! Pobedila si! Ici ću s tobom!

– Prekasno, Holideje! Ti ne moraš više ni o čemu da misliš. Sutra pri izlasku sunca, sve će biti gotovo!

Okrenula se i trčeći udaljila. Stražar se vrati i nastavi svoju monotonu

šetnju pred tamnicom. Onda iznena-
da stade. Holidej proviri napolje. Po-
javio se Harli. On i stražar pogledaše
prema visokim stenama na drugoj
strani platoa. Onda Harli munjevito
uze pušku od stražara, stavi je na
rame i poče da šeta. Drugi se brzo iz-
gubi odatle. Holidej se otkotrlja pre-
ko hladnog kamena ka rešetki.

– Rekao sam ti da ništa ne vredi!
– progundā Harli. – Niko te neće
odvesti Mauriciju da s njim razgova-
raš... Nego, šta si ti to pričao o nekoj
nagradi koja je navodno raspisana
za Mauricijevu glavu? Je li to zaista
tačno?

– Dabome! – osmehnu se Holidej.

– Zar ti to nisi znao?

– Koliko dolara?

– Pedeset hiljada dolara u zlatu!

Harliju se suziše oči.

– I treba ga samo izdati?

– Da, ali to nije nimalo jednostav-
no, Harli! Stišaj svoju pohlepu za
novcem. Ti znaš da pukovnik svugde
ima svoje ljude. Zbog toga đavolski
brzo možeš da načiniš grešku. Ali ja
znam nešto drugo! Pusti me odavde i
imaćemo tri puta toliko novca!

– Tri puta toliko? Ti buncaš!

– Ja znam gde je sakriveno Mauri-
cijevo blago!

Harli mu se zagleda u oči.

– Zar me ne možeš noću izvući
odavde? – procedi Holidej. Sad je
bio spreman i na to što mu je Am-
bra predlagala. Jasno, nije želeo da

umre, ovde u ovakvoj jazbini. A ni da
ona izvuče korist iz njegove nevolje.

– Možeš angažovati još prijatelja,
Harli – šaputao je vezani Džordžija-
nac.

Harli obliza usne. Mozak mu je gro-
zničavo radio. To se na njemu jasno
videlo.

– Zamisli – šaptao je Holidej. – U
svom skrovištu, on drži zlatne polu-
ge iz meksičke banke.

– Da, to je poznato – odvrati Harli.
Glas mu je zvučao zagrejanije.

– Ja znam gde se nalazi zlato. To
je jako sigurno mesto, ali je i mnogo
sigurniji posao nego učutkati pukov-
nika. Dakle, vadi me odavde! Samo...
nije ostalo više mnogo vremena.

Harli kimnu glavom.

– Da, sutra rano ujutru biće već ka-
sno.

– Onda znaš da sam osuđen..

– Je li daleko odavde?

– Šta?

– Mauricijevo blago!

Holidej se osmehnu.

– Čutaću kao zaliven dok ne izađem
odavde.

– Ti me obmanjuješ! Došla ti je voda
go grla!

– Veliko blago – veliki rizik! Ali
ostaje ti još uvek da mi prosviraš ku-
glu kroz glavu!

Harli se osvrnu. U njemu je sve vri-
lo. Holidej se otkotrlja nazad ka ste-
novitom zidu. Harli dade znak svom
drugaru, vrati mu pušku i odšunja se
dalje.

Svakim satom povećavala se nezvesnost. Holidej je čekao. Čas bi se ponadao, a već u sledećem trenutku izgubio tu nadu. Ako se Harli ne pojavi, onda će poslednje časove svog života zaista provesti ovde.

* * *

Noć je bila tamna. Mrak gust kao testo. Holidej se okrenu na stranu. Ponoć je već bila prošla. Holidej je čuo glasove, ali nije video nikog. Ponovo je izvršena smena straže.

Holidej se zavalio na leđa. Tek kad se stražar približio rešetki, on se nagnu ponovo napred. Ali to opet nije bio Harli. Očajan, Holidej opsova u sebi, nazva Harlija nevernim kućkinim sinom i pokvarenim pacovom.

Iznenada začu jedan prigušen šum. Odmah se ponovo okrenuo i pogledao kroz rešetke. Stražar se udaljio. Ali tada vide muškarca kako leži na tlu.

Holidej proguta pljuvačku.

– Harli – prošišta.

– Umukni – odvrati tiho Harli. On uhvati za limeni poklopac i otvori bravu. Ubaulja se unutra i Holidej se otkotrlja ka njemu.

– Koliko vas je? – prošapta Džordžijanac napregnuto, dok mu je Harli sekao veze.

– Sâm sam – odvrati ovaj.

– Bilo bi bolje da imamo još nekoliko ljudi. Harli iznenada prasnu. Divlje je stegao Doka za okovratnik i privukao ga k sebi.

– Ja sam razgovarao sa nekoliko ljudi u koje imam poverenja. Sve su oni što su sa mnom jahali, stari prijatelji. Svi te smatraju obmanjivačem! I ja ti se kunem da ću te ubiti ako si me prevario.

– Tvoji stari drugovi po sedlu još će proklinjati same sebe – reče Džordžijanac. – Jer ja sam ti dao svoju reč!

– Nadam se! – prošišta Harli, radeći dalje.

– Koliko imaš konja?

– Dva! – odvrati Harli začuđeno.

– Potrebna nam je još jedna životinja! – produži Holidej, sede i počeo da trlja zglavke.

– Zbog čega?

– Moramo povesti plavu kučku sa sobom.

– To ne dolazi u obzir – zareža Harli besno. – Zar si toliko zatreskan u tu ženu? Svakim trenutkom koji se duže zadržimo ovde u logoru, sve više rizikujemo svoje živote. Samo nam još žene nedostaju!

– Da, ali niko sem nje ne zna gde je Mauricijevo blago!

Najzad Harliju sinu pred očima. Onda se ponovo ustremi na Doka i ščepa ga za kragnu. – Ti, prokleta pseto, ti! – huktao je.

– Dođi već jednom k sebi! – preseče ga ljutito Džordžijanac. – Kao Mauricijeva ljubavnica, ona zna sve. Samo ona može da nas vodi. A ona će to takođe poželeti. Svojevoljno. Ali ta prokleta zmija koja me je strpala u

ovaj kavez, neće se dokopati nijedne poluge zlata! Nijedne jedine!

Harli je huktao i šmrkao. Znoj je potokom lio sa njegovog lica. U njega se ugnezdio strah i ni za šta nije hteo da reskira svoj život.

– Nabavi još jednog konja – prošapta Holidej. – Gde se nalaze životinje? Ja ću doći sa tom ženskom! Ti me čekaj tamo!

– Iza naših koliba!

– Hoće li biti teško izvući se iz logora?

Harli je otezao sa odgovorom.

– Sa tom de Čavez... kao taocem... ići će...

Holidej ga munu u rebra.

– Onda hajde!

Harli se trže. Pusti Doka, izvuče se iz ćelije i već u sledećem trenutku nije ga se moglo videti.

Džordžijanac se iskobelja napolje. Od onesvešćenog stražara uze opasač sa koltom i „vinčesterku”. Onda se odšunja odatle.

U logoru je vladao mir. Samo je jedna mačka iskočila iz zaklona kad joj se Holidej približio. Odmah zatim poče paklena galama. Zalajali su psi u celom logoru. Ali uskoro opet ućutaše.

U jednom trenutku Holidej oseti kako mu se srce pope u grlo – kada se zaustavio pred Ambrinom pećinom. Da li je ta plava kučka uopšte tu?

Vrata su bila zaključana! Ali iznutra. Za njega nije bilo teško da pri-

mitivno postavljen zazor pomakne revolverskom cevi. Vrata su bila tako loše zatvorena da bi ih i dete rukom provučenom kroz prorez moglo otvoriti.

Ambra je ležala na krevetu i spavala. Kada se u to uverio, Holidej se umiren osmehnu. Na vrhovima čizama priđe krevetu i proverio još jednom da li leži sama.

Bila je! On joj pritisnu šaku na usta i sede na krevet.

Ona se trže iz sna i htede da se okrenu.

– Mir! Ja sam! Holidej! – prošapta on. – Moraš biti sada razumna! Razumeš?

Stegao je čvrsto i skinuo joj šaku s usta.

– Ustani i obuci se – naredi. – Napuстиćemo logor i sa sobom odneti Mauricijevo zlato. Ako samo pisneš...

On ne dovrši rečenicu.

Ona se osloni o laktove.

– Jesi li sam?

– Ne postavljaš nikakva pitanja i čini šta ti kažem! Moramo po svaku cenu da se izvučemo odavde! Ili, možda, iznenada više ne želiš Mauricijevo zlato?

On ustade. Ambra se izvuče iz kreveta i poče da se oblači. Stajao je blizu nje da bi mogao odmah da je ščepa ako bi pokušala da pobegne iz jazine.

– Ali... ja se nisam uopšte pripremila – izusti ona odjednom uplašeno i stade.

– Zašto bi morala da se pripremiš?
 – Nisam se spakovala! – objasnila je. – Moja garderoba!

Holidej se nasmeja.

– Kad budemo imali zlato, kupićeš novu. Požuri već jednom, do đavola! Ja sam izleteo iz tamnice. Moramo se izgubiti što pre!

To je delovalo. Ona nastavi da se oblači.

– Jahaćemo! – objasnio joj je. – Obuci nešto praktično!

– Da! Pantalone! Ili bi trebalo...

– Hajde, brzo! – prekide je.

– Zašto se do đavola, nisi ranije iskobeljao? Tebi ništa ne znači moj izgled... Ti me prisiljavaš... Ja...

– Prestani već jednom da klepećeš!
 – zareža Holidej.

– Gotovo! – javi se ona malo kasnije. – Trebalo bi da uzmem neko oružje sa sobom. Moglo bi...

– Naravno! – prekide je Holidej ponovo.

Ona se vrati ka krevetu. On ju je pratio. Njeno oružje ležalo je u komodi kraj kreveta. Ambra uze kolt i pušku.

– Ko te je oslobodio? – upita, okrenuvši se ponovo prema Džordžijancu.

– Harli! – odvrati Holidej i htela da joj uzme oružje, ali vide da je kolt zadanela za pantalone, a pušku uzela pod mišku.

– Moramo li ga povesti sa sobom?

– Dabome! A sada dođi!

Ona krenu napred, a on tik za njom, tako blizu da mu je čula dah.

Napolju je povuče prvo uz stenu i osvrnu se oko sebe.

– Ova predostrožnost je nepotrebna – primeti ona. – Drži se po strani i pusti mene da govorim. Ako te neko u mraku prepozna, neće više biti u stanju da to javi dalje.

Krenuli su dalje. Iza koliba, čak na kraju platoa, naiđoše na Harlija, koji je u međuvremenu nabavio i trećeg konja i napregnuto čekao.

– Holideje? – promrmlja on, kada mu se približiše dve prilike.

– Mi smo! – prošapta Džordžijanac.

Harli je držao konje na jednom povocu. On rastavi uzde i prvo dade Ambri jedne u ruke.

– Vi zaista znate gde se nalazi Mauricijevo blago, madam de Čavez? – upita drhtećim, iščekujućim glasom.

– Da, Harli! Za nekoliko dana bićeš bogat čovek. Ali ja se zovem Ambra! Zapamti to!

– Razume se, madam – promuca Harli, pa pruži i Holideju uzde.

Odmah su uzjahali.

– Držite odstojanje od mene! – uputi ih Ambra. – Pustite da ja govorim dok budemo prolazili pored stražara.

Ona krenu, a muškarci su je pratili. Holidej joj nije verovao i držao je pušku uperenu u njena leđa i to tako da ona primeti.

Iza njih, u logoru, bilo je sve mirno. Kroz deset minuta, na stazi su naišli na prvog stražara.

Ambra je govorila s njim. Španski. Kako je Holidej zaključio, govorila je dijalektom stanovnika ovog kraja. Objasnila je Meksikancu da mora po naređenju pukovnika da ode iz logora i oba čoveka povede sa sobom.

Na isti način prošli su i sledeću stražu. Ali kad su se približili poslednjem stražarskom mestu prolomiše se iza njih u logoru pucnji.

Uskoro zatim natrapaše na Meksikanca na putu i Ambra mu reče isto što i ostalim stražarima.

– Razume se, senjorita Čavez! – odvrati čovek. – Ali čuli ste pucnjeve. Ne mogu vas pustiti da prođete. Sada niko ne može da prođe.

Ambra siđe iz sedla.

– Čekaćemo ovde dok se uzbuna ne završi – reče. – To ćeš nam dozvoliti?

– Pa naravno, senjorita!

I Holidej i Harli sjahaše. Ambra priđe Doku.

– Samo nam je još to trebalo – prosišta tiho. – Pazi, drugi Meksikanac sedi tamo dalje. Za pet minuta jahači će biti ovde.

Harli je shvatio. On odmah priđe stražaru.

– Hej, mučaćo! Imaš li šibicu?

– Jasno, senjor! – odvrati stražar.

Holidej skide oružje i potraži drugog čoveka. Otkrio ga je s druge strane staze, kako sedi na jednom kamenu. Kad je Harli oborio stražara, Holidej opali.

Pucanj prasnu i njegov zvuk odjeknu u noći.

Čovek se preturi preko kamena, podiže noge i nestade u tami.

Ambra odmah skoči u sedlo i potera konja. Holidej i Harli su je pratili. Levo od njih prasnu u stenama. Svi troje su čuli kako je kugla zazujala. Pucanj nisu videli, ali su se prema zvuku mogli orijentisati.

Tama i neprohodan teren nisu im dozvoljavali galop. Begunci su se morali boriti i sa tim teškoćama. Ambra je oštro gonila svog konja, pa je Holidej upozori – Ne rizikuj suviše! Ako izgubimo jednog konja, nemamo više nikakve šanse da naše gonioce držimo na distanci!

Ona shvati i malo uspori konja. Više nisu čuli ništa za sobom.

Ambra je poznavala put. Harli je takođe poznavao teren. Ali se nije gurao da preuzme vođstvo.

Posle jednog časa shvatili su da je za njim potera. Uostalom, sve vreme su to i slutili. Kad su se jednom zaustavili, da konji odahnu, čuli su topot kopita gonilaca još gore na stenama.

– To je Tiron sa celim eskadronom! – odjeknu Harlijev zvonak glas. – Zašto taj pasji sin jaše toliko brzo?

– Ne budi nervozan! – smirivao ga je Holidej. – Ni njihovi konji nemaju krila. Oni su još visoko gore.

– Sreća da je mrak – odvrati Harli – inače bi nam već olovo zujalo oko ušiju!

Jahali su dalje. Staza je postala šira, tako da su mogli da jašu jedno kraj drugog.

* * *

Holidej opsova. Ceo američki eskadron je za njima. A životinje im jure kao đavoli.

Šta da rade ako neki od njihova tri konja slomi vrat? Gonioci su mogli da forsiraju i rizikuju jer ih je bilo mnogo, a gonjeni su morali da čuvaju životinje.

Tironova taktika mu je bila jasna. Ali protiv nje jednostavno nije mogao ništa.

– Postoji li ovde samo taj jedan put?
– upita Ambra.

– Mi moramo u Sabinas! – odvrati Ambra. Holidej i Harli se pogledaše iznenađeno.

– Zar je pukovnik sakrio svoje blago u Sabinasu? – promuca Harli.

– Ali u tom gnezdju on nema nijednog pristalicu. Dosta smo često o tome razgovarali i ja to dobro znam.

Doku se zateže lice. Iz Sabinasa nije poneo nijedan dobar utisak. U tamošnjoj krčmi su bili izvršili prepad na njega.

– On je sakrio blago na groblju, u jednoj porušenoj grobnici – obavesti ih Ambra. – A i pristalica tamo ima. On je uvek pretio da će spaliti to gnezdo, ali to nikada nije sproveo u delo. Ljudi koji paze na grobnicu ne znaju u stvari šta zaista čuvaju. Mauricio se bojao da ne dođe do nes-

porazuma i da stražar uputi nekog na grobnicu.

– Taj lukavi pas! – nasmeja se Harli glasno i zadovoljno jer je konačno znao tajnu.

– Hoćeš da jašeš pravo za Sabinas?
– okrenu se Holidej Ambri.

– Tako sam planirala!

– Ti si šašava! – progunda Džordžijanac. – Hajde! Krećemo drugim pravcem! Kad bismo sada jahali za Sabinas, on bi odmah znao šta tamo tražimo. Jahaćemo na jug. Treba da pomisli da smo te povelili sa sobom samo zato što mi je do tebe stalo. U Sabinasu ionako ne bismo imali mnogo vremena. Sa Tironom i eskadronom za vratom, nemamo šanse nijednu polugu da izvučemo iz grobnice.

– Kroz ravnicu ćemo jahati bez teškoća i opet ćemo steći prednost – primeti Harli.

– To nikako ne mogu sebi da predstavim – progunda Džordžijanac. Našli su se na stenovitom tlu na kome nisu ostajali tragovi kopita. Holidej zaustavi svog ridana i poja ha ka šumi koja se protezala prema jugu dokle god je oko dopiralo.

– Stani! – javi se Harli. – Ne možemo proći kroz šumu!

– U pravu je! – reče Ambra.

Holidej je jahao dalje. Zatim se okrenu u sedlu.

– Tiron zna da vi poznajete okolinu. Zbog toga neće ni pretpostaviti da ćemo ujahati u šumu... Dođite! Životinje su na kraju snaga.

Jahali su celu noć i ceo dan. Ponovo se spuštalo veče. Konji su se jedva držali na nogama.

Ambra i Harli učutaše i pojahaše za Dokom.

Jahali su šumom i zaustavili ste posle jednog časa. Šuma je bila toliko gusta da bi mogli biti otkriveni samo ako bi neko bukvalno natrapao na njih.

Potražili su mesto za logor. Tu su ostali do jutra. Onda su se vratili na izlaz iz šume, prešli preko staze koja vodi u banditsko leglo i nastavili da jašu dalje ka severu.

Kada je Holidej ugledao vrh tornja seoske crkve, stade i siđe s konja.

Ambra i Harli su ga iznenađeno posmatrali.

– Groblje se nalazi još dalje prema istoku! – objasni žena.

– Znam! Poznajem to gnezdo! – odbrusi Holidej i počeo da rasedlava konja.

– Onda nas pusti da odjašimo bliže selu – primeti Harli.

– Koliko zlata se nadaš da ćeš naći? – upita ga iznenada Džordžijanac.

– Kako? – Harli počeo nepoverljivo da luta pogledom od Ambre ka Holideju. – Vi ste nešto pričali o zlatu vrednom nekoliko miliona dolara. Zar to nije tačno?

– Budi spokojan, tačno je! – odvrati Holidej. – Proceni koliko tebi pripada. Kada to izračunaš, onda razmisli koliko je taj deo težak. Ako znaš ko će tvoje zlato da nosi, reci i meni.

– Prokletstvo! – prostenja Harli.

– Nama je potrebno još konja!

– Nećemo naglavačke ujahati u selo. Zato sjašite. Mesto je pogodno.

– Ja ću da odjašem u Sabinas i da nabavim jedna kola – javi se Ambra.

– Kola! – povika Harli zadovoljno.

– To je proketo dobra ideja!

– Pustićeš je da jaše za Sabinas? – upita ga podrugljivo Holidej, skidajući konju sedlo sa leđa.

Harli ga iznenađeno pogleda.

– Zar joj ne veruješ?

Džordžijanac otpljunu u travu.

– Ni toliko! Zato hajde! Siđite s konja!

Harli i Ambra sjahaše.

– Tvoje nepoverenje je nerazumno, Holidej! – uveravala ga je Ambra.

– U to bih želeo da se uverim! – preseče je Džordžijanac.

Ambra mu dobaci jedan gnevan pogled i počeo da rasedlava konja. Harli mu priđe i reče – Kako ćemo dalje? Ona ovde sigurno zna dosta ljudi i lako može da nabavi kola. Sem toga, znamo gde se nalazi Mauricijevo zlato. Više nas ne može obmanjivati.

– Kada se spusti mrak, – odvrati Džordžijanac – odjahaću u pravcu mesta. Ti ćeš ovde da paziš na nju. Ako ti umakne, odoše i snovi o zlatu. Naročito nemoj dozvoliti da te zavede da s njom vodiš ljubav. Naći ćeš se ubrzo sa nožem u leđima.

Harli je blenuo u njega.

– Ne puštaj je nikako ka grobnici – opomenu ga Holidej.

Harli odmeri Ambru pa se ponovo zagleda Doku u oči.

– Kako to da joj iznenada više ne veruješ?

– Ona je morala da pođe s nama – šapnu Holidej. – Nisam joj ostavio mogućnost izbora. Jasno je, takođe, da ona traži mogućnost da nas se otarasi. Naravno, to ne sme da se desi. Zato, kada odjašem za Sabinas, ti je propitaj malo o skrovištu. Gde se tačno nalazi, ko ga čuva i tako dalje. Kada posle meni odgovori na ista pitanja, znaćemo tačno da li se sve slaže.

Harli se osmehnu.

– Ti si možda jedan nepoverljiv kućkin sin. A ja sam joj sve doslovce poverovao što je ispričala. Ali naravno da si u pravu. Previše je tu novca da bi bilo poverenja. Džordžijanac ga munu u rebra.

– Da te još jednom opomenem! Ona jeste lepotica, ali ledenog srca. Imaj to stalno na umu!

– Možeš mi je mirno prepustiti – odvrati Harli i vrati se do svog konja.

– Mogu li da doznam o čemu ste razgovarali? – upita Ambra.

– Kad padne mrak odjahaću u Sabinas, a vi ćete ostati ovde – odvrati Holidej.

* * *

Zvezde su svetlucale na somotsko-plavom večernjem nebu. Holidej je tiho i polako vodio konja na ulici duž seoske ulice i bio zadovoljan što ga

niko nije prepoznao. Samo je jedan veliki pas zalajao na njegovog konja, ali je odmah podvio rep kad je Holidej zastao i okrenuo se ka njemu.

Džordžijanac uvede konja u dvorište krčme, vrati se sam na ulicu u proviri kroz prozor unutra.

Pimpao, sestra ubijenog krčmara, služila je goste. Iza šanka stajao je jedan Meksikanac, kojeg Holidej nije poznavao. On se okrenu, vrati se u dvorište i uđe u kuću kroz zadnji ulaz. Ovde se već snalazio. Provukao se kroz mračni hodnik i ušao u kuhinju koja je takođe bila u tami. Vrata ka šanku stajala su, međutim, širom otvorena i odatle je dopiralo nešto svetla. On sede na stolicu kraj velikog štednjaka od livenog gvožđa, stavi vinčesterku preko kolena i počeo da čeka Pimpao.

Nije prošlo dugo, a ona se pojavi sa jednim poslužavnikom punim posuđa. Nosila ga je ka sudoperu i kada je teški poslužavnik spustila, videla je vitkog muškarca kako sedi u tami.

Odmah ga je prepoznala.

– Holideje! – prostenja ona uplašeno i prekrsti se. Onda htede da pobegne ka šanku.

– Stani! – naredi Džordžijanac i podiže pušku. – Jedan korak i ispružićeš se po patosu.

Ona se ukoči.

– Jesu li gringos bili u Sabinasu? – počeo da je ispituje.

– Jesu. Pre dva dana. Ali samo su projahali.

– Koliko ih je bilo?

– Dvadeset, trideset! Tačno baš ne znam. Sada su sigurno već daleko. Ali su im pravi vojnici za petama.

Holidej se osmehnu. Znači da i Tironu gori pod nogama!

– Ukrala si mi novac, mis Pimpao. Daj mi ga!

– Nemam ga više!

– Onda ću uzeti vaše konje. Jesi li razumela?

– Si, senjor – promucala je.

Holidej ustade i krenu ka njoj.

– Vidiš kako se nikad ne zna ko se poslednji smeje – pouči je. – A ja sam od onih koji se uvek vraćaju.

– Gde je moj brat?

– Dolazi sa ostalima peške. Ti znaš koliko je težak. A sada hajde!

Nije joj mogao reći istinu. Kada bi saznala za bratovljevu smrt glasno bi kriknula i on bi za čas bio opkoljen svima koji su sada sedeli u krčmi.

Kimnula je glavom.

– Imamo četiri konja. Možeš ih uzeti.

– Imate li i opremu za nošenje tereta?

– U štali je! Treba samo da dođeš sa mnom i sve ću ti pokazati!

– Vрати se radije svojim gostima, ali ni glasa, inače si gotova, mis Pimpao! Da li si mislila da ćemo nas dvoje još imati posla jedno s drugim?

Ona kimnu glavom, pogleda punog straha.

– Tu i tamo Mauricijeve pristalice dolaze u Sabinas – nastavi Holidej.

– Da li ih je poslednjih dana neko video?

– Morali su čuti toliko mnogo gringosa koji su ovuda projahali!

– Mislio sam na Meksikance!

Ona zavrte glavom.

Holidej joj pritisnu cev puške uz rebra.

– Jesi li shvatila?

Ona kimnu glavom i pogleda ga od užasa razrogačenim očima.

– Onda se gubi i poslužuj goste dalje!

Crvena kao paprika, povuče se devojka ka vratima, ne skidajući pogled sa Džordžijanaca. Zatim izađe za šank. Holidej je još malo sačekao, onda je otišao u štalu. Deset minuta kasnije, napustio je Sabinas sa četiri tovarna konja na uzici.

Ambra i Harli začuše ga kako dolazi i ustadoše.

– Do đavola, Holidej! – uzviknu Harli. – Pa to su zaista tovarni konji!

– Tako niko neće morati da tegli svoj deo – objasni Džordžijanac i klinu iz sedla.

– Jesi li u Sabinasu čuo nešto o Mauriciju? – raspitivala se Ambra.

– Tiron je pre dva dana projahao sa eskadronom kroz selo – odvrati Holidej. – Ali sad ga lovi regularna vojska Meksika!

– Nadam se da će mu skočiti za vrat! – brundao je Harli sa pakosnim zadovoljstvom. – Taj pas je već odavno zaslužio da ga se dočepaju.

– Budi oprezan sa svojim željama! – opomenu ga Holidej. – Kada budemo imali zlato u rukama, vojska neće ni nas ostaviti na miru.

– Hajdemo odmah na groblje! – predloži Ambra.

– Čuj, Holideje – javi se i Harli.

– Ambra misli da ćemo u svakom slučaju naići na jednog ili dva čovjeka, ali nas oni neće napasti, jer nju poznaju!

– Imamo vremena! – progundā ljutito Džordžijanac. – Želim da se tamo nađem po dnevnom svjetlu da ne bih upao u zasedu.

– Onda makar da se približimo, pa da u svitanje budemo na licu mesta! – predloži Harli. – Zašto bismo izgubili još jedan dan? Ti si se u Sabinasu raspitivao o Tironu. On ili čak Mauricio će iz tog gnezda biti obavešteni da si bio tamo i čak poveo četiri konja sa sobom. Ili bar postoji šansa da tako nešto saznaju. I ja sam za to da grobnicu ispraznimo odmah u svitanje!

– To i ja predlažem, Holidej! – pridruži se Ambra. Džordžijanac je odmeri.

– Zašto mi više ne veruješ? – upita žena. – Ja sam dobrovoljno s tobom pošla. Tamo sam te mogla izdati. I ti si se samo zahvaljujući mojoj pomoći izvukao iz logora. Dok smo dovde jahali nije bilo problema. Uostalom, ja sam svakog dana mogla da odem iz logora i sama da dođem u Sabinas.

Sada odjednom ispada da ne smem nigde bez tebe!

– Tako je, Holidej! – procedi Harli.

– U redu – prihvati Holidej predlog. – Ali držite oči širom otvorene!

Nije imao baš najbolji osećaj, a on je svojim instinktima verovao.

Jahali su kraće vreme pravo, a onda skrenuli ka istoku. Odatle su se ponovo približili selu. Ambra ih povede na groblje. Bilo je već prilično svetlo, pa su sjahali s konja u senci zida.

Holidej i Harli zatražili su od Ambre da im pokaže grobnicu. Našli su samo dva groba udaljena od zida. Nad njima je štrčao veliki kameni krst.

Čvrsto su vezali konje i pregledali teren oko sebe. Nadaleko i naširoko nije se video niko. Bili su sami sa preko sto mrtvih koji su pred njima ležali pod zemljom.

Harli je goreo od nestrpljenja.

– Mogao bih još malo da produžim s Ambrom i da pogledam stvar. Onda ćemo bar znati na čemu smo. Mauricio je mogao da premesti zlato na drugo mesto, a da Ambri o tome ništa ne kaže.

Holidej kimnu glavom. Zašto bi kočio Harlija? On je i došao ovamo zato da uzme zlato. Džordžijanac je ostao u senci zida i posmatrao ih kako se šunjaju kroz groblje i onda nestaju u neposrednoj blizini velikog krsta.

Džordžijanac je praktično imao pregled cele situacije. Nije, naravno, ni konje ispuštao iz vida da bi primetio

prvi znak nervoze kod životinja. Ali sve naokolo bilo je mirno.

Harli i Ambra su se vratili ranije nego što je Holidej pretpostavljao. Nosili su nešto teško. Oboje!

Ambra je nosila neku kožnu vreću. Harli je vukao jedan sanduk. Bio je oznojan. Njegovo simpatično, mlado lice bilo je crveno i od napora i od zadovoljstva. Našli su zlato! Harli je izgledao kao da će mu srce iskočiti iz grudi. On dovuče sanduk do Doka i pusti mu ga pred noge, a zatim ga pogleda u oči.

Ambra kleče na kolena, otvori kožnu vreću i izruči sadržaj u travu.

– Pogledaj ti to, Holideje! Jesam li preuveličala stvari?

Glas joj je bio uzbuđen, a pogled joj je goreo. Holidej se osmehnu, uze jednu polugu i pregleda je. Na njoj je bio utisnut meksički orao i natpis „Meksička banka”. Harli ustade i ščepa Džordžijanaca za ramena.

– Ima ga tako mnogo, Holideje! – stenjao je. – Nećemo to moći da nатовarimo sve odjednom na četiri konja. Moraćemo da opteretimo i ostale životinje i da idemo peške.

– Samo polako! – odvrati Džordžijanac, vrati polugu nazad u vreću, uze Ambri vreću iz ruke, zaveza je i stavi je u jednu od korpi na tovarnom konju. – Ostani ovde – reče Harliju – i drži oči otvorene!

Holidej se odšunja s Ambrom kroz groblje do grobnice. Nekoliko stepenika vodilo je unutra. Ambra i Harli

su gvozdena vrata ostavili otvorena. Bez oklevanja, Ambra siđe. Holidej pođe za njom.

U grobnici nisu našli nijedan mrtvački sanduk, samo škrinje, vreće i kožne kese. Sve je bilo dobro zapakovano i fino poslagano. Slobodan prostor je bio tako uzan da nisu mogli raditi istovremeno. Dok se Holidej još nameštao, Ambra je uzela dve kožne kese i ponela ih gore. Holidej uze jedan sanduk i prvo proveri sadržaj, dok se Ambra penjala.

Kada je promolio glavu, trže se i tada oseti kako su mu kolena omekšala.

Ambra je stajala gore, pred grobnicom. Pustila je kese iz ruke. Stajala je kao skamenjena.

– Izlazi, Holideje! – razleže se oštri glas. Džordžijanac ga je poznao. To je govorio Mauricio!

Holidej ispusti sanduk, izađe iz grobnice i podiže ruke. Opiranje je bilo beskorisno. Više od dvadeset, do zuba naoružanih vojnika opkolili su grobnicu. Mauricio je izgleda imao običaj da lično vodi svoje elitno odeljenje, naročito u ovakvim slučajevima. Čak se i zastava vijorila na blagom povetarcu.

Džordžijanac je stajao pored Ambre. Njeno lepo lice izobličilo se od smrtnog straha. Gledala je u oči Mauricia koji je polako prilazio beguncima.

Holidej se na tren osvrnu. I mesto gde su im stajali konji bilo je opkoljeno Mauricijevim vojnicima. Harli

je ležao na tlu. Očigledno su ga udarcem onesvestili.

– Ne možeš ništa da mi prebaciš, Mauricio! – izusti Ambra promuklim glasom. – Ja sam odvedena. Silom! Protiv moje volje!

– Umukni! – prosikta pukovnik.

– Spavala si s ovim kopiletom. Još prve noći. Zatim si iznudila njegovu smrt, jer te je tobože silovao. Nije trebalo ni da razmišljam! Odmah mi je bilo jasno da si sa ova dva probisveta odjahala pravo za Sabinas. Nevernice i izdajice! Prokockala si svoj život, Manuela Magana de Čavez!

Onda ošinu pogledom Džordžijanaca.

– Ti, prokleta pseto! Daću da tebe i Harlija raskomadaju!

Holidej je ćutao. Šta je drugo mogao da očekuje?

Ovaj put je u Mauricijevoj pratnji bilo i oficira. Prepoznao je dvojicu: kapetana i jednog poručnika. Mauricio se okrenu prema kapetanu. Hteo je da izda neku naredbu. Džordžijancu je samo toliko trebalo. On ga zgrabi za naramenice, izvuče kolt iz futrole i povuče se s njim na stepenice, koje su vodile u grobnicu.

To se desilo tako munjevito, da niko od prisutnih nije uspeo da reaguje. Bar ne dovoljno rano. Oba oficira su otkopčala revolverске futrole i priskočila. Ali tada je Holidej već bio upola u grobnici, sa pukovnikom ispred sebe, u čiji je potiljak bila pritisnuta cev kolta.

– Nazad! – poviče Džordžijanac oštro. – Ili će cela vaša pobuna biti sahranjena u ovoj grobnici uz zvuke truba.

Oficiri stadoše i oboriše cevi oružja.

Začu se oštra komanda jednog narednika. Vojnici pohrliše napred, opkoliše grobnicu i zagledaše se u rupu, u kojoj je njihov glavni zapovednik stajao sa Dokom. Džordžijanac se zagleda u venac zbunjenih lica.

– Nazad! – viknu Mauricio i zatopta nogama.

Kapetan se prenu iz ukočenosti i izda glasnu naredbu. Vojnici u trenu ponovo iščezoše. Ali više se nije videla ni Ambra.

– Slušajte me dobro, Mauricio! – siktao je Džordžijanac. – Sve ću reći samo jednom! Naredite vašim vojnicima da se povuku i ja ću kasnije pustiti i vas da odete. Manuela de Čavez, Harli i naši konji ostaju ovde. Kada izađemo iz grobnice i ja ugledam samo jednu uniformisanu priliku kako viri iza nekog groba, vi ste izgubljeni. Vi znate šta ste mi pretili. Ja ću onda radije poginuti u obostranoj pucnjava. Ali vi tada više nećete biti među živima.

– Kapetane! – viknu Mauricio promuklim glasom. Oficir se pojavi iza jednog groba i salutira.

– Povucite se! – naredi pukovnik.

– Odjašite! Napustite groblje! Je li jasna naredba, kapetane?

– Samo trenutak! – umeša se Holidej. – Samo onda kada se uverim

da ste se zaista povukli, daću vam pukovnika. Vama je jasno, valjda, da bez njega ne možete? Razmislite o tome! Kada se mi budemo nalazili u sigurnosti, ja ću ga osloboditi.

Kapetan odsečno salutira, okrenu se i izgubi iz Dokovog vidnog polja.

Uskoro zatim razleže se njegova naredba. Zatim se ponovo pojavi Ambra. Njeno lepo lice bilo je belo kao kreda, a oko očiju su joj se pojavili tamni kolutovi.

– Gde je Harli? – viknu Holidej.

– Leži kraj naših konja. Izgleda da je u nesvesti.

Džordžijanac gurnu Mauricija u stranu. Zatim se uspravi, pa ga ponovo stavi ispred sebe, pritisnu mu kolt u vrat i pope se.

Vojnici su postrojeni marširali iz groblja. Holidej je sačekao dok je kolona prošla kroz kapiju i iščezla iza zida. Onda se okrenu Ambri – Potraži Harlija!

Onda se pažljivo osvrnu na sve strane i krenu sa Mauricijem kao štitom.

Harli je polako dolazio k sebi. Okrenuo se na trbuh, zgrčio kolena i držeći se za glavu, uspravio se. Ne shvatajući ništa, lutao je pogledom od jednog do drugog. Potrajalo je dosta dok mu se svest sasvim vratila i dok je shvatio šta se događa. Onda se, s puškom u ruci, odšunja napred da izvidi situaciju. Kroz jedan minut se vratio.

– Odjahalisu, Holideje! – viknu.

– Konji su im bili iza žbunja. Sada jašu na sever.

– Znači, došlo je vreme da i mi krenemo na put! – odvrati Holidej i povuče Mauricija ka konjima.

– Stani! – povika Harli ljutito. Holidej se zaustavi.

– Nećeš valjda da odmagliš bez zlata? – nastavi Harli, škrgućući zubima.

– Ja da! – odvrati Džordžijanac.

– Ali, do đavola, vi radite šta hoćete! Samo mislite na to da jednog konja moramo ostaviti za Mauricija. Prisiljeni smo da ga izvesno vreme vodimo sa sobom, ako ne mislimo da ponovo dopadnemo šaka našim goniocima!

Harli odmah odjuri u grobnicu. Ali Ambra pride Doku i Mauriciju.

– Mi tog neotesanog i besnog psa nećemo više nikada pustiti! – besnela je. – Ili ćeš ga ti ustreliti, Holidej, ili ćemo ga izručiti vojsci.

Ona ošinu pukovnika plamenim pogledom, pa ne sačekavši Džordžijančev odgovor, otrča za Harlijem.

Holidej povede Mauricija ka konjima. Patuljasti pukovnik je u međuvremenu još izgubio od svoje visine, a naročito od svoje nadutosti. Strah ga je učinio poslušnim.

Holidej se osmehnu.

– Ne brinite, Mauricio! Ništa vam se neće dogoditi ako nam vaši ljudi opet ne postave neku zasedu. Posle ću vas pustiti. Ja sam vam dao svoju reč. Ali onda ćemo biti nas dvojica

kvit. Nemojte me dalje goniti, inače ću odati meksičkoj armiji vaš logor. Vaše zlato ovde me ne zanima. Ali ja sam Harliju morao obećati jedan deo inače me ne bi oslobodio iz tamnice. Vi ste me hladnokrvno hteli ubiti, iako ste dobro znali da ja ovu žensku nikada nisam silovao. To će vas nešto koštati. Toliko da znate.

Mauricio ne odvrati ni reči. Harli se u to prvi put vratio iz grobnice. Vukao je dve vreće. Iza njega išla je i Ambra. Jedva je vukla svoj teret. Lice joj je bilo crveno od naprezanja i žile su joj iskočile.

Stavili su vreće u korpe na tovarnim konjima i odmah krenuli nazad. Holidej je gledao za njima. Trčali su. Zlato ih je potpuno opčinilo.

– Zar vam nije dosta? – progundā Džordžijanac, kad su se ponovo pojavili, teško natovareni.

– Dogovorili smo se da sve podelimo na tri dela – dahtao je Harli. – Treba samo da baciš pogled na grobnicu. Tamo se još uopšte ne vidi da smo bilo šta uzeli.

Oni se ponovo ustremišē ka groblju.

Holidej pope Mauricija na četvrtog tovarnog konja i pomože mu da se vine u sedlo. Onda otkopča bisage za teret i baci ih u pesak. Zatim se i sam vinu na konja. Ambra i Harli su se dotle još jednom vratili s vrećama. Spustili su ih i besno gledali u Džordžijanca.

– Ovo kopile beži! – prosikta žena. Lice joj se izobličilo od ljutine kad je videla šta je Džordžijanac uradio.

– Kada bi on pojurio, niko od nas ne bi mogao da ga stigne – odvrati Holidej. – A sada dođite, ili ću odjahati sam! Imamo sto kilometara do granice. Ako budete još natovarili konje, nećemo moći da pobegnemo čak ni graničnoj patroli koja ide peške!

Harli besno ubaci vreće u korpe. Ali bio je svestan toga da je Holidej u potpunosti u pravu.

– Hoću da Mauricio ide peške – divljala je žena.

Holidej je držao pukovnikovog konja na uzici. On pojaha i povede zarobljenika ni ne obraćajući pažnju na Ambrinu upadicu. Harli se pomirio sa sudbinom i projahao kroz kapiju za Holidejem i Mauricijem, vodeći tovarne konje.

Držali su se jedno uz drugog i jahali ka istoku. Još se u daljini video Sabinas, kada se iznenada iza njih pojaviše konjanici.

Holidej odmah stade. Harli suzi oči. Ambra je uplašeno gledala u Džordžijanca.

– Mauricijevi ljudi? – upitala je.

– Ne vidim uniforme takve boje – odvrati Džordžijanac. – Ili je Tiron ili se radi o regularnoj vojsci.

– Holideje, nazad! – viknu Mauricio. Harli odmahnu ljutito glavom.

– Naši konji su sveži! Gubimo se smesta!

Holidej se odmah odluči. On okrenu konje i pojaha ka jugu, po negostoljubivom, razrovanom zemljištu. Mauricio se stalno osvrtao ka istoku. Jahači su primetili i njih i njihovo naglo bekstvo. Oni se okrenuše i pojuriše u galop da im preseku put. Iza brežuljaka se visoko dizala prašina i taj se kovitlac pomerao brzo ka jugu.

Nisu imali nikakvog izbora. Morali su odmah okrenuti u nadi da će se iza Sabinasa sakriti u šumi. Ali donde je trebalo preći tri kilometra, a još nisu ni znali ko juri za njima. Ali Holidej je hteo da izbegne rizik da padne u ruke vojsci. Onda nije samo Mauricio izgubljen, nego svi. Jer zlato je nosilo žig meksičke banke. To bi ih sve stajalo glave.

A bili su vojnici! Imao je bez sumnje posla sa celim odredom. „Ruralesi”, tako su ih ovde zvali, bili su čuveni, jer su to iskusne jedinice koje su se najbolje borile za oslobođenje Meksika protiv snaga cara Maksimilijana. Njihove crne uniforme i streloviti napadi unosili su paniku u redove neprijatelja. Ne samo što su bili opasni, već su bili i uporni u gonjenju.

I kad su stigli do šume, nastavili su jahači svoju poteru za njima. Ali ovde su se njihove crne uniforme mogle lako raspoznati.

– Pustite me da isparim, Holideje! – viknu Mauricio. Od smrtnog straha njegov glas se pretvorio u promuklo kreštanje.

* * *

Holidej uze pušku u ruku i počeo da razgrće žbunje koje je raslo između drveća.

Čuo je „ruralese” kako mačetama krče sebi put kroz šiprag, ali ih nije video.

Za njim su se vukli Mauricio i Ambra. Harli je vodio konje i osiguravao zaštitnicu. I on je čuo „ruralese”.

Ambra munu pesnicom Džordžijanaca u leđa.

– Kada se pojave, moraćeš sa Mauricijem da im kreneš u susret – čuo je njen glas blizu svog uveta. – To će ih zadovoljiti. Neće ni pomisliti dalje da tragaju za nama. Ali ako bi našli zlato, onda smo svi gotovi. Još ćeš moći i da naplatiš ucenu za Mauricijevu glavu.

– Ućuti! – promrmlja Džordžijanac.

Mauricio je razumeo svaku reč. On od straha samo što nije dobio srčani udar. Na njegovom licu su se prelivale sve boje. Usne su mu postale dve beskrvne crte.

Šumovi su se udaljavali. Holidej obori cev puške, skide šešir i obrisa znoj. Iza njega Mauricio pokleknu. Više jednostavno nije mogao da vuče noge. Morao je da sedne.

Ambra ga pogleda sa gađenjem.

– Kukavice! Bedna kukavice!

Mauricio obori glavu i zagleda se u tle.

Harli se probi kroz žbunje do njih. On se nasmeja.

– Izgubili su nas. Predlažem da se ovde zavučemo još dublje i da se ne mičemo. Za nekoliko sati će se smračiti. Onda ćemo moći napustiti šumu i ponovo jahati na istok. Zašto, je, do đavola, Rio Grande tako prokleta daleko odavde?

Zagledao se u Doka.

– Onda? Hoćemo li?

– Rasedlajte konje i skinite tovar – naredi Džordžijanac.

– U redu – javi se Ambra. – Ja ću čuvati Mauricija! Pukovnik skoči na noge. – Ne ostavljajte me samog sa tom osvetoljubivom ženom, Holidej! Ona će me ubiti.

Holidej se okrenu.

– Zašto bi to uradila? – odvrati mirno i ode sa Harlijem do životinja.

Četiri časa kasnije, otišli su da ponovo osedlaju i natovare konje. I opet je Ambra ostala sa Mauricijem da ga čuva. I ovaj put ga je ustrelila!

Kada je prasnuo pucanj, Harli i Holidej se prosto ukočiše. Nekoliko sekundi stajali su kao oduzeti i nemi. Oprezno su osluškivali oko sebe. Ali kada se ništa dalje nije čulo, potrčашe ka Mauriciju.

Ambra mu je pucala u glavu. Sprenda, iz neposredne blizine.

– Zašto si to uradila? – upita Holidej gnevno. – Nalazimo se usred područja njegovih pristalica i niko to bolje ne zna od tebe! Hoćeš li možda sve da nas pobiju, ti, prokleta kučko?!

– Ipak ćemo se probiti! – bio je siguran Harli. Džordžijanac ga pogleda.

– Onda se gubi s njom, ti, ludo! Uzmite zlato i nestanite! Ali siguran sam da ću tada kroz nekoliko kilometara naići na vaše leševe! – on se lupi po čelu. – Čemu ti služi glava? Samo zato da je noću, dok spavaš, nasloniš na sedlo?

On pristupi ljutito Ambri, koja je još držala kolt u ruci.

– Zašto si ga ubila?

Ona lagano podiže glavu i zagleda mu se u oči. Pogled joj je bio leden.

– Zato što sam se sebi samoj zaklela na to, Holideje!

– Koješta! Šta si zapravo htela? Dobro si znala da smo od njegovih ljudi sigurni samo dok ga imamo u rukama!

– On me je ponižavao i mučio – odvrati Ambra. – Tako me je mučio taj đavo, da mi je srce krvarilo. Dugo godina. Govorio mi je gadosti i stalno je pretio kako će nas u svitanje sve pobiti. Jednostavno sam morala da pucam.

Holidej joj uze kolt.

– Još ću poverovati u tvoju čednost. A sada mi se skloni s očiju.

On ode do konja i uze lopatu. Sasvim blizu Mauricija počeo je da kopa raku.

– To će nam samo oduzeti vreme – primeti Harli.

– Hoćeš li da ga nađu? – zareža besno Džordžijanac. – Iluzija da ga još imamo je naša jedina šansa.

On nastavi snažno dalje. Imali su samo tu jednu lopatu. Posle izvesnog

vremena, skoči Harli u raku i uze lopatu u šake.

Holidej se izvuče napolje i obrisa znoj sa lica. Zatim se osvrnu. Smrkavalo se i pod drvećem je već bilo dosta mračno.

On potraži Ambru.

– Prokletstvo! – viknu i otrča ka konjima. Ambra je sa svojim jahaćim konjem nestala. Bez zlata.

– Ambra! – viknu Holidej i napregnuto oslušnu. Harli se pojavi iz rake. – Gde je? Nije sad mogla nikud da ode... Zlato! Je li ponela zlato sa sobom?

– Nestala je sa svojim konjem! – divljao je Džordžijanac. – Zar ti nemaš oči u glavi, hombre?

– Ako nije odnela zlato, ili bar ne više od svoga dela, pusti je! – reče Harli suvo i skoči nazad u raku.

– Njen deo! – podsmehnu se Holidej. – Znaš li uopšte na koliko ga ona procenjuje?

Harli je zurio u njega.

– Pa, na jednu trećinu. Tako smo se, uostalom, dogovorili. U svakom slučaju to je fer!

– Ti, naivna budalo – gundao je Džordžijanac. – Znaš li da to đubre hoće sve! Šta misliš, zašto je ta zmija šmugnula?

– Ali kako će sad to da učini? Sada je sama!

– Od te žene treba sada da se čuvamo više nego od „ruralesa” i Mauricijevih ljudi zajedno! Hajde! Dovoljno je mračno! Vreme je da nestanemo.

Harli pruži Doku ruku i pomože mu da se izvuče iz rake.

– Od jedne žene ipak nećemo umreti od straha, Holidej. Možda je njena namera da nam otme zlato, ipak ne razumem kako ona to zamišlja.

– Dođi i uhvati ga! – reče mu Džordžijanac.

Podigoše Mauricija i položiše ga u raku.

– Koliko hoćeš ti od zlata? – upita Holidej Harlija kad su položili pukovnika.

Harli ga začuđeno pogleda.

– Jednu trećinu! Ali sada mi pripada polovina. Ili ne? Zašto pitaš? Mi se nećemo potući oko toga, Holideje! Do đavola, kaži nešto!

– Uzmi trećinu! Ostalo ćemo ostaviti ovde.

Harli ga je s nevericom gledao.

– Ja od tog prokletog zlata ne želim ni mrvice! – nastavi Džordžijanac. – Što manje balasta budemo imali, brže ćemo ići napred, pa su i veće naše šanse da stignemo do Rio Grande. Upamti to! Nemam ništa protiv da se kasnije vratiš i pokupiš sve.

Harli se zagleda u Mauricija.

– Ti hoćeš jedan deo zlata ovde da zakopaš? Ne razumem!

– Neću da trošim mnogo reči. Sledećih dana ćeš, bez ikakvih objašnjenja, shvatiti sve. Ja o tom prokletom zlatu nisam naročito razmišljao. Bar ne na početku. Ti si me oslobodio iz Mauricijusove tamnice. Zato sam ti obećao zlato. Koliko, to nismo tačno odredili.

Ali dovoljno! Pomoći ću ti takođe da pređeš granicu. Zar nije bolje sa pola miliona živeti u miru, nego sa celom onom gomilom umreti?

– To ja sve shvatam, Holideje. Ali ne shvatam tebe.

– Ja sam jedna od „smešnih ptica” za koje bogatstvo nije sve!

– Ti hoćeš da me prevariš, Holideje!

– Ako tako misliš, uzmi sve sa sobom – promrmlja Džordžijanac, zgrabi lopatu i poče da zatrpava raku. – Ali ne čini me odgovornim za to kada sve budemo morali da ostavimo, jer nećemo moći dovoljno brzo da napredujemo. Nemoj me psovati ako sve budemo morali baciti u travu. To možeš upisati na račun svojoj pohlepi.

– Dobro onda! – ogłosi se Harli. – Ja ću biti zadovoljan sa jednom trećinom. Ne želim više nego što mi pripada. Ali ni manje, do đavola!

Džordžijanac odbaci lopatu i bez reči pride konjima. On skide jednu vreću, dovuče je do Mauricijeve rake, izruči zlatne poluge unutra i odnese praznu vreću nazad.

Harli ga je gledao. Bez reči, ne znajući šta on treba da radi. Ništa nije razumeo. Onda se seti – Holideje! Uniforma! Mauricijeva uniforma!

– Dobra ideja! – osmehnu se Džordžijanac.

* * *

Pred krčmom u Sabinasu Ambra kliznu sa sedla. Više od trideset ko-

nja stajalo je vezano za prečku. Već na način kako su konji bili osedlani, znala je kome pripadaju. Dadli Tiron ih u ovom gnezdju nije tražio. Ali odjednom joj pade na pamet da mu je i pored toliko ljudi baš ona bila potrebna.

Ona popravi svoju odeću i uđe u krčmu. Po njenom ulasku, odjednom nastade tišina. Svi razgovori zamreše. Prostorija je bila puna kao košnica, i Amerikanci i Meksikanci buljili su u plavušu. Ko zna kakvom su je u svojoj mašti zamišljali.

Ona je, međutim, gledala samo jednog čoveka. Dadli Tirona! I na njemu ništa sem njegovog revolvera!

Tiron je stajao za šankom, sa jednom tamnoputom Meksikankom u naručju. On je pusti kad ugleda Ambra. Znao je odmah da je došla nje- ga da potraži. Osmehnuo se i stajao iščekujući.

Ljudi ustadoše i prideše šanku.

– Umakla sam Holideju i Harliju – rekla je. – Oni su promenili pravac. Sada jašu ka severu, žureći da što pre napuste Mauricijevo područje.

Tironovo lice se nabora.

– Jesu li Mauricija pustili? Holidej je Meksikancima dao svoju reč. Kapetan me je o tome obavestio.

– Holidej će ubiti Mauricija!

– Je li on to rekao?

– Razgovarao je o tome sa Harlijem. Čula sam. Čim stignu na tle Teksa- sa!

– Ja znam Doka Holideja od ranije. Zapravo slušao sam mnogo o njemu. Teško mogu da pretpostavim da neće držati reč. Ali to ne zavisi od njega samog. Harli, taj pacov i izdajica, je s njim. Dođi do kapetana Valberta. Njega će interesovati tvoja priča.

U međuvremenu ljudi su se načičkali oko šanka.

– „Ruralesi” su takođe smrtna opasnost za pukovnika – viknu jedan Amerikanac. – Na severu se nalaze tri garnizona. Dok Holidej to ne zna.

– Napravite prolaz, ljudi! – naredi Tiron. On uze Ambra u ruke i ponese je kroz prolaz koji se očas stvorio.

– Kapetan se smestio preko puta.

Napustili su krčmu i prešli preko ulice. I tamo, u tami, Ambra čvrsto stegnu visokog i vitkog revolveraša. Tiron iznenađen zastade.

– Sve je gotovo – reče žena. – Mauricio je mrtav!

– Šta? – upita Tiron preneraženo.

– Zar nisi...

– Holidej i Harli imaju Mauricijevo blago. Tri miliona dolara u zlatu.

– Oni imaju Mauricijevo zlato...

– Tironov glas se prekide. Bio je tako zapanjen da nije mogao da završi rečenicu.

– Držao je blago ovde, na groblju, u jednoj grobnici. Holidej me je prisilio da mu odam skrovište. Mauricio je to naslutio i zato nije pozvao ovamo tebe i američki eskadron.

Tiron opsova.

– Kopile! U stvari, nije mi verovao – jasno je bilo da time misli na Mauriciju.

– Holidej je Mauricija na groblju prevario, zarobio i naterao Meksikance da se povuku – nastavljala je Ambra svoju priču.

– Pa, to mi je i kapetan ispričao. Ali o tolikom zlatu nije mi rekao ni reči.

– Mauricio nikom nije govorio. Mislio je jednog dana da dođe po blago – lagala je Ambra dalje. – Ali Harli i Holidej su ga odvukli i ubili. Dok su ga zakopavali ja sam pobešla. Pucali su i na mene da ne bih odala njihovu tajnu, ali bio je mrak... Hoćemo li uzeti nama to zlato, Dadli? Njih je samo dvojica. A za nas je ovde, u Meksiku, posle Mauricijeve smrti, sve okončano.

Tiron je zurio u nju.

– Mauricio ima mnogo rođaka – nastavila je Ambra tiho. – Hoćeš li da prepustiš zlato tim probisvetima ili misliš da ga vratiš Mauricijevim naslednicima?

– Jasno da ne! Koliko ljudi da uzmem sa sobom?

– Ne zaboravi da što nas je više, sve će manje biti za svakog od nas! – odvrati Ambra tiho, ali ubedljivo. – Sem toga, sada smo samo nas dvoje i na Mauricija više ne moramo da se obaziremo!

Tiron napregnuto pogleda preko ulice. Nekoliko ljudi je izašlo iz krčme.

– Ne deli ono što još nemaš – odvrati Tiron promuklim glasom. Prvo

moramo da se borimo za blago. Kad budemo to zlato imali, onda ćemo videti dalje. Zato se još ne brini za svoj deo.

– Ali nemoj nikom reći da je Mauricio mrtav!

– To možda kapetan već zna. Možeš li da zamisliš da Holideja niko nije pratio? Meksikanci su im sigurno za petama, kad ih nigde nisam video.

On krenu dalje i povuče Ambru sa sobom. Ona iznenada oseti da joj se srce popelo u grlo. Najradije bi odavde pobegla. Njena jedina nada bili su „ruralesi”. Oni će srediti Holideja. Oni su progonili i kapetanovu izvidnicu, čim su se pojavili. Tako je kapetanova izvidnica sasvim izgubila Holidejev trag, tako da su Meksikanci bili srećni kad su čuli njenu priču. Kapetan nije bio lukav kao Mauricio, da sve što čuje triput premetne kroz glavu pre nego što poveruje. Kapetan joj je poverovao da ju je Holidej silom odveo iz logora, jer nije prisustvovao Mauricijevom prepadu na groblju.

Kapetan je još u toku noći poslao glasnike na sever. Dao je Tironu naređenje da sa nekoliko ljudi goni Holideja i da istovremeno spreči da ovaj ne padne sa Mauricijem „ruralesima” u ruke.

O izgubljenom zlatu nije bilo ni reči. Ambra i Tiron prećutali su kapetanu, naravno, i Mauricijevu smrt.

Pred samu ponoć, Tiron i Ambra krenuli su na put. Tiron je odabrao pet najboljih momaka. Na Ambrino

i njegovo iznenađenje i razočaranje stigao je i kapetan sa šestoricom Meksikanaca, koji su dojahali od krčme. Nije samo došao već i preuzeo komandu!

– Kako ćemo se otarasiti kapetana i njegovih Meksikanaca, kad se budemo dokopali zlata? – šapnu Ambra koja je jahala tik kraj Tirona, dok su napuštali Sabinas.

– Ućuti! – prošišta ovaj uzrujano.

– Reći ću ti to kad budemo imali zlato.

Kapetan je vodio grupu prema severu. Celu noć su proveli u sedlu. Kada je prosivelo jutro, pred njima se ukazalo malo selo. Stali su. Samo je jedan vojnik odjahao napred da izvidi da u tom gnezdu slučajno nema regularne vojske ili „ruralesa”.

Sunce je već visoko odskočilo kad se izvidnik vratio. Razgovarao je nešto sa kapetanom. Onda je kapetan prišao Tironu i Ambri koji su ga gledali sa napregnutom pažnjom. Kapetan se osmehnu.

– Prokleti psi su odmakli sa pukovnikom toliko daleko na sever da ih do granice nikako ne možemo uhvatiti. Ali naši ljudi u San Pedru će ih zaustaviti.

– I pukovnik? – upita Tiron. – Holidej će ga smaknuti čim mu se naši ljudi približe.

Kapetan se nasmeja.

– Naši ljudi? Otkud će Holidej to da zna? Na severu vlada Zomosa koji prema Mauriciju neće imati ni-

kakvog obzira. Jasno je da naši ljudi neće saterati Holideja u ugao, ali će ga primorati da skrenu. A onda ćemo ga dohvatiti.

Tiron se iskezi.

– Dobro napravljeno, kapetane!

Kapetan salutira, okrenu se i ode ka svom konju.

– Pojašite! – naredi ljudima odsečno.

Ambra pogleda Tirona.

– I ti ga još hvališ?

– Jasno! I pritom mislim na njegovu žeđ za zlatom. Upravo si čula koliko je daleko Holidej odmakao, to kopile!

Tiron im osedla konje. Zatim pride svom mrkovu. Ambra mu pride, vodeći svog konja na povocu.

– Biće još uvek mnogo ljudi koji će s nama biti Holideju za petama – gundala je. – O tome stalno mislim!

– Na kraju ćemo ostati samo nas dvoje – odvrati Tiron suvo. – Zato čuvaj živce.

– Izgledaš mi veoma srećan okružen ovolikim ljudima! Da li možda misliš da sam nisi dorastao Holideju?

Sa uzdama u ruci, on se okrenu i podrugljivi izraz pojavi mu se u uglu usana.

– Sam ne! To je tačno! U svakom slučaju s tobom. Ti ćeš mu se približiti prva... s tvojim oružjem! A ja ću doći za tobom. Je li to zadovoljavajući odgovor?

– Odvojimo se konačno od kapetana i njegovih ljudi – produžila je Ambra

besno. – Ne znam kako je Holidej to udesio da su Meksikanci još u uverenju da ima Mauricija uz sebe. Ali vrlo brzo će se razuveriti.

– Da li je Mauricio zaista mrtav? – nasmeja se Tiron.

Ona ga namršteno pogleda.

– Ne veruješ mi?

– Ne znam! – odvrati Tiron. – Ti si za moj ukus malo previše pohlepna na zlato. Mnogo ti je stalo do toga.

– Zašto bih ti lagala da je Mauricio mrtav? – upita ona zbunjeno.

– Zato što si tako pohlepna, moja golubice! – odvrati on tiho, ali sa jasno izraženom ironijom u glasu. Ambra se besno okrenu i vinu u sedlo.

* * *

Holidej uze pušku i napuni je. Harli je dolazio u paničnom galopu. Iza njega se dizao sivkastosmeđ oblak prašine.

Holidejev pogled kliznu preko vrha brežuljka od kojeg je jurio Harli. Gonioci se još nisu videli.

Harli stiže, zaustavi konja i skoči iz sedla.

– Ti pasji sinovi nas imaju! – dah-
tao je. – Jašu tačno u našem pravcu. Moramo se još povući i to proketo
brzo.

– Jesi li prepoznao o kojim se ljudima radi?

Harli zavrte glavom.

– Bili su suviše daleko, Holideje!

Džordžijančev pogled vrati se ponovo ka istom vrhu. Tamo gore pojavio se jedan jahač.

– Ovaj nije baš jako daleko – promrmlja. Harli se okrenu i opsova. Izvuče pušku iz futrole i repetira je. – Odakle je došao? Tog tipa uopšte nisam video.

Hteo je da puca.

– Čekaj malo! – zaustavi ga Holidej.

Meksikanac je sedeo na jednoj muli. Nosio je crni sombrero sa obodom širokim kao kolski točak. Nije pripadao „ruralesima”. Nosio je dosta iskrzanu košulju, lanene pantalone a bose noge udenuo je u sandale od konoplja. Bio je naoružan starim karabinom, koji je nosio ispod miške i sa mačetom, koja mu je visila o sedlu.

– Nije ni policajac – reče Harli.

– Zar sam nešto rekao? – javi se Holidej. – Više liči na skitnicu.

– To su neki pasji sinovi koji se uopšte ne obaziru na naše strašilo u Mauricijevoj uniformi – odvrati Harli. Ponovo opsova. – Iza brežuljka približava nam se dvadesetak ljudi. Ovo je sigurno njihov prethodnik... Da nisu Zomosini ljudi?

On pogleda Džordžijanca, a ovaj kimnu glavom.

– Mogao bih da se kladim u to!

– Onda bismo mogli sebi da oslobodimo put? – upita Harli.

– Sa nešto zlata?

– Mislim sa četiri ili pet poluga – razmišljao je Holidejev saputnik.

– Za te probisvete je to dovoljno.

– Daj im jednu polugu i onda ćeš morati sve da pokažeš šta nosimo. Ti kradljivci kokošaka ne bi se zadovoljili ni sa polovinom.

– Skinimo našu kamuflažu – predloži Harli. – Bacimo to strašilo i prazne vreće. Ja ću razgovarati s njima. Možda će biti zadovoljni sa tri konja.

Holidej obliza usne i pogleda oko sebe. Nisu mogu dalje. Možda jedino peške. Konji su bili na kraju snaga.

Ovo mesto bilo je za borbu isto toliko dobro i isto toliko loše kao i svako drugo.

– Dobro, demaskirajmo se! – složi se i potapša Harlija po ramenu. – Pusti Mauricija da padne s konja i izbaci prazne vreće iz bisaga. Ali brzo. Onda mi daj tri konja.

Harli podiže pogled ka jahačima, pa uđe u šipražje u kojem su stajali njihovi konji.

Prvo povuče iz sedla lutku obučen u Mauricijevu uniformu. Onda baci prazne vreće i oslobodi životinje bisaga za tovar. Tri konja na uzici uskoro se pojaviše napred.

Jahač na vrhu bio je još uvek sam. Ali fini oblak prašine najavljavao je da stiže pojačanje.

Holidej uze povodac Harliju iz ruke.

– Ostani u zaklonu! – reče. – I kada se pojave u blizini, onda izleti i beži koliko te noge nose!

Harli se vrati u šiprag. Holidej krenu i povede tri konja na povocu, nosivši „vinčesterku” pod miškom.

Meksikanci su ga napregnuto posmatrali. Tu i tamo rizikovao bi on i po koji pogled na drugu stranu, procenjujući situaciju. Još nije stigao ni do pola razdaljine od brežuljka, pojavile se Meksikanci i sleva i zdesna.

Holidej stade.

– Helo, mučaćosi! – povika on ka bandolerosima. – Tražimo put na sever i spremni smo da platimo za obaveštenje. Dajemo ove konje! Meksikanci su ga samo nemo gledali.

Holidej oslobodi konje i potera ih ka vrhu.

– Umorni su! – povika. – Ali će se brzo oporaviti! To su životinje posebne rase!

Bandolerosi su ga i dalje netremice gledali. Kad su im se konji približili, jedan im priđe i pogleda ih.

– Šta je? – povika Holidej. – Hoćemo li sklopiti posao?.

– Koliko vas je? – hteo je da zna jedan Meksikanac.

– Dvojica! – odvrati Džordžijanac.

Nešto su se dogovarali, ali Holidej ništa nije razumeo. Onda poteraše konje nazad. Holidej razgorači oči i pođe konjima malo u susret.

– Četiri konja! – povika Meksikanac. – Za svakog čoveka po dva, ili okrećite!

– Holideje! – razleže se Harlijev glas.

Ovaj je izjahao iz šipražja sa tovarnim konjem na uzdi, na kome je nosio svoj deo zlata. On je osedlao i Džordžijančevog konja i terao ga ispred sebe.

– Brzo nazad! – povika divlje.

Holidej opsova jer su konji bili na izmaku snaga. Zato toj rulji nisu mogli umaći. U snažnom galopu udaljavao se Harli odavde, vodeći tovarnog konja. Holidej se besno vinu u sedlo, držeći tri konja na uzici.

Tada pojuriše i Meksikanci i istovremeno otvoriše vatru.

Holidej pusti uzice konja, podiže „vinčesterku”, zapuca i potapša konja. Životinja, dresirana na ovaj znak, posrnu i poče da pada. Holidej pusti uzde i kliznu postrance iz sedla. Tresnu o tle i munjevito se otkotrlja, tražeći zaklon.

Iza jednog kamena kleknu. Bandolerosi su se već približili. Dvojicu je skinuo iz sedla. Ali ostali ga opkoliše i sleva i zdesna. Jedan pogodi pljoštice Džordžijanca mačetom po glavi. Nije izgubio svest, ali ga je udarac ošamutio. Pade na leđa i ispusti oružje.

Bandolerosi skočiše kao panteri s konja i navališe na njega. Za tren oka, bile su mu vezane i ruke i noge. Meksikanci ga podigoše i odvukoše ka šipražju gde je Harli svojevremeno čekao s konjima.

Polovina napadača lovila je Harlija. Uskoro su se vratili, ali s njegovim konjima. Holidej je čuo pucnjave ali

ih nije tačno raspoznavao. Sada je video Harlija. Ležao je oko četiri stotine metara odatle u travi.

Meksikanac položi Doka na tle. Ljudi izadoše iz šipražja. Jedan je vukao lutku sa Mauricijevom uniformom.

Džordžijanac pogleda u jedno poznato lice i onda mu posta jasno ko se nalazi pred njim – Mauricijevi ljudi! On prepozna jednog od oficira kojeg je sreo u Mauricijevoj rezidenciji.

Nisu se samo vojnici prerusili u bandoleroše. I mlađi oficir je na isti način bio odeven. Nosio je samo musavu košulju i preko nje ukrštene redenike.

– Gde se nalazi pukovnik? – podvignu na Doka. – Odgovori, ti, proketo pseto!

– Pustili smo ga da pobegne! – odvratu Džordžijanac.

– Lažeš! – viknu oficir i udari Doka u slabinu tako da su ovom iskočili svetlaci i crveni krugovi pred očima.

– Gde ste sakrili ostalo zlato? – ispitivao ga je dalje oficir. – Vi ste triput toliku gomilu izvadili iz grobnice. Da ga niste možda dali pukovniku da ponese sa sobom? Ne vredi ti da lažeš. Reci bolje istinu.

Približiše se četiri Meksikanca. Nosili su Harlija, koji je, koliko je Holidej mogao da vidi, bio teško ranjen.

Položili su ga kraj Džordžijanca. Harli je strašno stenjao. Holidej nije mogao da vidi gde je bio pogođen.

– Znači, nećeš da odgovaraš? – upita oficir besno. – Pazi se, ti prokleti gringo! Pustiću da ti skinu glavul

– Probaj! Tek onda nećeš ništa doznati.

Oficir izvuče mačetu. Zazviždala je sekući vazduh.

– Pusti nas da pobegnemo – predloži Džordžijanac. – Oslobodi nas i ja ću ti reći.

– Ti ćeš govoriti, a onda ćeš umreti! – prosikta oficir. – Kao što tebi, prokletom izdajniku i priliči. I ti i on. Obojica. Dakle govori, ako ne želiš da ti svaku reč čupam iz usta.

– Ili nas oslobodi ili me ubij!

Mačeta ponovo zazvižda. Oficir obiđe oko Doka i stade kraj Harlija.

– Pričaj ti, Harli! – obrati mu se. – Gde je Mauricio? Gde ste sakrili ostatak zlata? Odgovori!

– Ne reci im ništa! – kriknu Džordžijanac. – Čim saznaju, pogubiće nas.

– Umukni! – zagrmje oficir.

Dva Meksikanca klekoše kraj Doka i počеше ga udarati pesnicama po licu.

– Odgovori, Harli! – viknu oficir preteći, kad su se ona dvojica odmakli od Doka.

– Ćuti! – opomenu ga Holidej.

Oficir podiže mačetu i htjede da se baci na Džordžijanca. Ali jedan od njegovih ljudi ga je pretekao. Holidej oseti strašan udarac kundakom karabina po lobanji, tako da je odmah izgubio svest.

Kada se osvestio, bila je noć. Okolo su gorele vatre. Još uvek je bio vezan i znao je da se još uvek nalazi na istom mestu. Kraj njega je ležao Harli. Meksikanci su i njega vezali, ali i previli.

Kad je Harli primetio da se Holidej osvestio, okrenu se u stranu.

– Kako si? – prošapta.

Holidej ga pogleda.

– Tiho! Puca mi glava! Jesi li odao gde leži zlato?

– Nisam!

– Dobro je! – prostenja Džordžijanac.

– Sada su svi ovde. Kapetan Tiron sa nekoliko svojih pasa tragača i ona prokleta drolja kojoj sigurno za sve ovo možemo da zahvalimo.

– Kako se ti osećaš? Gde si zapravo pogođen?

– U levu nogu! – prostenja Harli.

– Dva prostrela. Ali peče kao vatra.

– Zašto nisi ostao u šipražju?

– Jesam li imao drugi izlaz?

Holidej zavrte glavom.

– Očigledno ne.

– Ti pasji sinovi će nas ujutru dokrajčiti!

– Ispitivaće nas. Ali stisni zube. Dok ne saznaju gde se nalazi zlato, neće nam skinuti glave. Možda je bila greška što smo zlato pokopali kraj Mauricija. Ambra će im odati da je Mauricio mrtav. I jasno je da će Mauricijevu smrt prikačiti nama.

– Ne! Oni ne znaju ništa.

– Onda ćemo se i mi pred njima praviti ludi.

– Pojavila se bila ovde i gledala te je – primeti Harli.

– Ta prokleta zmija! – nasmeši se Holidej. – Ali to bi mogla da bude neka šansa.

– Hoćeš li joj odati mesto?

– Nijedan od nas ne sme ništa pojedinačno da petlja i priča bilo s kim, dok obojica ne budemo u sigurnosti – promrmlja Džordžijanac. – Inače ćemo odmah umreti, Harli!

– Iz mene neće izvući ništa!

– To jenaša jedina šansa.

Harli se ponovo okrenu na leđa. Holidej podiže glavu. Nedaleko od njih sedeo je jedan stražar. Okolo su svetlele vatre. Stene su mu zaklanjale vidik, tako da nije mogao da vidi ko sedi kraj vatre.

Harli iznenada zaječa duboko i snažno. Trenutak kasnije, Ambra je bila tu. Dopuzala je četvoronoške iz tame. Iznenada Džordžijanac oseti miris njenog parfema.

– To sam ja! – začu je kako tiho govori. – Ne boj se.

– Šta hoćeš? Zlato?

– Da!

– Imaćeš ga ako Harli i ja ostanemo živi – promrmlja Holidej.

– Ti se nisi venčao sa Harlijem! – prošišta Ambra.

Holidej je ćutao.

– Oni još ne znaju da je Mauricio mrtav. Ali će brzo to zaključiti, ako im se on uskoro ne javi – nastavila

je da šapće. – Onda će vas streljati! Ne znači Meksikancima zlato toliko mnogo, kao što ti misliš! Ako se brzo ne ujedinito, biće za tebe prekasno!

– Ali i za tebe!

– Ja ne mogu da vas oboje izvučem. Kako ti to sebi predstavljaš?

– Ne možeš da izvučeš ni samo jednog od nas – odvraća Holidej. – Ako nabaviš jednog konja, možeš da pribaviš i drugog. Zlato nikad nije jeftino.

– Dobro! – pristade Ambra. – Kad nećeš da se odvojiš od njega.

– Dabome da neću! – promrmlja Holidej.

Nije ga više slušala. Polako se okrenula i pošla nazad. Puzala je potbuške. Pazila je da ne upadne u oči Meksikancu koji je čuvao zarobljenike. Iza jednog kamena uspravila se i uletela pravo Tironu u naručje.

– Ne popušta! – saopšti mu tiho, ali besno. – Moraćemo da povedemo i Harlija.

– Trebalo je da razgovaraš s Harlijem!

– Harli spava, ali Holidej ne!

Tiron opsova.

– Nema pomoći – procedi Ambra. – Ako hoćemo zlato, moramo izići u susret Dokovim zahtevima.

– Shvatio sam! – zareža Tiron.

– Verner će privesti još jednog konja. Ovde je nož. Ali mora da se ide brzo, a Harli je ranjen. Teško će moći da se kreće.

Ambra uze nož od njega.

– Kolt za Holideja! – podseti komandira američkog eskadrona.

Tiron joj pruži i oružje. Ona zadenu revolver u pojas od pantalona.

Tiron se okrenu.

– Pol! – pozva prigušeno. – Hajde, uspavaj Arona!

Ambra se okrenu i počeo da puže nazad. Sačekala je iza stena. Meksikanac, koji je čuvao Harlija i Doka ustao je. Patrolirao je tamo – amo. Ali posle izvesnog vremena ponovo sede. Njegova silueta se ocrta na kratko na noćnom nebu, a onda odjednom iščeze.

Ambra krenu napred na kolenima i brzo se po pesku privuče Džordžijancu, koji ju je ovaj put čuo i okrenuo se ka njoj.

– To sam ja! – prošapta ona ponovo.

Naže se nad njim, preseče mu veze i utisnu mu revolver u šaku. Harli je bio budan. Holidej ga je prodrmao. Ambra oslobodi i njega.

– Sama sam – procedila je. – Sve mora vrlo brzo da ide!

Holidej je znao da je to laž. On je već primetio da je neko uklonio stražara. Ona to nije znala. Ali nije bilo vremena da se postavljaju pitanja. On osloni Harlija na noge i povede ga za Ambrom.

Konji su stajali tačno iza stena – na peščanom tlu koje je prigušivalo šumove kad su krenuli. Došli su sa juga. Ne izustivši ni reči, povede ih Ambra u tom pravcu.

Harli je izgubio svoje zlato. Zlato koje mu je zaista pripadalo! Samo zbog tog razloga Holidej je pristao da ponovo jaše u onu šumu. Prema Ambri se i pored svega nije osećao obavezanim. Ona je i njega i Harlija oslobodila, jer je to bio jedini način da se sam izvuče iz nastale situacije. Tako je bar Holidej verovao. U svakom slučaju, osećao je da stvari neće teći glatko.

Niko ih nije pratio. Neopaženo su odjurili u noć. Džordžijanac je pustio Ambru da vodi i tek kroz dva sata izbio je na čelo i skrenuo ka zapadu.

– Moramo i dalje da idemo na jug – opomenu ga Ambra. – Zapadno odavde naletaćemo ponovo na kapetanova ljude. Izjahaćemo im pravo pred puške.

Holidej poslušao, ali se osmehnu. I kad je zasivelo jutro utvrdio je da su praćeni. Samo praćeni, ali ne i gonjeni. Posle jednog časa primetio je iza njih pet jahača. Bili su im za petama, ali su držali odstojanje od oko tri kilometra. Već prema uslovima zemljišta. Kada bi teren bio ravan i otvoren, povećali bi rastojanje da ostanu neotkriveni. Ali za oštar sokolov vid koji je imao Holidej to je bilo premalo rastojanje, jer ih je on video u nekoliko navrata...

Sunce je već bilo visoko na nebu kada su se zaustavili da predahnu. Holidej uze kolt u ruku, koji mu je Ambra dala prethodne noći i pogleda magacin. Onda baci oružje.

Ambra i Harli ga pogledaše iznenađeno.

– Lažni meci – objasni Džordžijanac, uperivši pogled u Ambru. – Ispod glave metka nema ni zrna baruta! Ko nas prati?

Posmatrala ga je bezizražajno.

– Mi smo praćeni? – upita Harli poraženo. – Ja nisam primetio!

– Ti si od zlata sada dalje nego što misliš – primeti Holidej, besan na Ambru.

On joj lagano priđe. Nije ni uzmakla, niti se okrenula.

– Tipovi koji su iza nas su u dosluhu s tobom – odseče. – Uzjaši, Harli! Idemo dalje.

Holidej naglo privuče Ambru k sebi, istrže joj iz pasa nož i gurnu je unazad. Ona sede na tle, noge joj se podigoše, pa se izvrnu na leđa. Holidej priđe njenom konju, preseče mu kolan i priđe svom vrancu.

– Ne mogu da se popnem sam! – povika Harli stenjući.

Džordžijanac mu priđe i podiže ga. Kada se okrenuo, začu se topot kopita. Ambra prosto odskoči i baci se Doku na grudi.

– „Ruralesi”! – povika u samrtnom strahu.

Tada se pojaviše konjanici! Bilo ih je celo tuce. U crnim uniformama izgledali su kao đavoli u sedlu. Odred je predvodio jedan poručnik. Odmah su okružili njih troje. Poručnik sjaha i pozdravi.

– Granična patrola! – saopšti. – Moramo sve da prokontrolišemo. Senjorita, niste li vi Manuela Magana de Čavez, Mauricijeva ljubavnica?

Holidej je obgrlio Ambru i stegao je još čvršće uz sebe. – To vam je poznato, senjor – reče. – Ali to je bilo protiv njene volje. Mi smo je oslobodili – moj prijatelj i ja. A vi možete da zaradite orden otkrivši gde je Mauricijevo skrovište. Ja ću vam reći gde se nalazi njegov logor!

Poručnik se nasmeja. Napravio je izraz lica kao da je ulovio srebrnu lisicu. Lukavo i podozrivo zagledao se u Holideja, Ambru i Harlija. Pogled mu je lutao od jednog do drugog.

– Ona je Mauricijeva ljubavnica, a vi pripadate njegovom američkom eskadronu – zaključio iznenada. – Vežite ih! Svo troje!

– Protestujem! – povika Holidej ljutito.

– Vežite ih! – ponovo poručnik i njegovi ljudi poskakaše s konja.

Džordžijanac je kipteo od besa, ali nije mogao ništa da učini. „Ruralesi” će s njima završiti po kratkom postupku. Znao je to. To nije bio njegov prvi susret s njima.

Doku i Harliju su vezali ruke na leđa. Stavili su im i omče oko vrata. Vezali su i im noge ispod trbuha životinja.

Ambra se vrzmala oko poručnika sa nekom novoiskrsлом nadom. Ali po Dokovom mišljenju od toga neće biti

ništa. Poručnik je odmah dao naredbu za polazak.

Džordžijanac se osvrnu i opazi petoricu jahača koji su se celi dan nalazili iza njihovih leđa. I to, bez sumnje, u potrazi za zlatom! Ako ništa drugo, bar im je dobro video lica!

„Ruralesi” su bili stacionirani u barakama blizu Sabinasa. Usred neprijateljskog zemljišta. Osnovni cilj u borbi protiv Mauricija bio je da se na ovom suvom i surovom zemljištu zaposednu svi izvori pitke vode. Bilo je to neverovatno pogrešna procena. Mauricijevi ljudi su nagomilali velike rezerve vode i hrane. Sem toga, imali su oslonac u stanovništvu.

Holideja i Harlija „ruralesi” su odveli u jednu baraku u kojoj su se nalazile ćelije. Poručnik uđe sa Ambrom u veliku baraku pred čijim se ulazom na visokom stubu vijorila meksička zastava.

Džordžijancu i Harliju su skinuli veze i zatvorili ih u jednu ćeliju sa svetlarnikom na krovu, koji je, razume se, imao rešetke. Zaključali su za njima gvozdena vrata i ostavili ih same.

Holidej sede na klupu i počeo da trlja zglobove.

Harli je stajao na vratima i psovao.

* * *

Poručnik je salutirao. Ambri je srce htelo da iskoči.

– Ovo je Kortezeva, senjor kapetane! – saopšti i povuče Ambru unutra.

Kapetan je bio jedan mlađi, vitak muškarac sa plemenitim crtama lica, prave španske krvi. Dok mu je poručnik podnosio izveštaj kako je i gde iznenadio Ambru i oba Amerikanca i zarobio ih, njegov je pogled nepomično počivao na ženi. Zatim jednim migom posla poručnika napolje.

– Sedite, senjorita! – reče učtivo i galantno joj prinese stolicu. – Vi znate da morate umreti. Olakšajte svoj položaj time što ćete mi odati gde se pukovnik nalazi.

– Pukovnik je mrtav! – odvrati ona i sede. Kapetan nabra obrve, prekrsti ruke i pogleda je u oči.

– Ja sam ga lično ustrelila – nastavi ona. On se okrenu i koraknu ka prozoru.

– Opametite se, senjorita! Vi ste vrlo lepa žena. A ja ne mogu da ispuštim svoju šansu. Ako ne budete govorili, moraću vas mučiti. Uštedite mi tu neprijatnost, molim vas.

Ona munjevito otkopča gornje dugme svoje bluze. Kada se on ponovo okrenuo, njegov se pogled zalepi za Ambrin dekolte. Morao je da se napregne da bi je ponovo pogledao u lice.

Ambra se značajno osmehnu. Ona je znala s muškarcima. Ovaj kapetan, koji tek što je prevalio tridesetu, pripadao je vrsti, koja se korektno i galantno ponaša, ali iznad svega voli

razuzdani život. Tačno je videla kuda mu je pogled odlutao.

– Ja bih možda volela da budem mučena – reče, davši svome glasu onaj ton za koji je dobro znala da se muškarcima zavlači pod kožu. – Od strane vas, na primer, senjor!

Bio je to pun pogodak s njene strane. Koža oko njegovih usana se zateže, a pogled mu posta tvrd kao čelik.

– Ali ja znam takođe nekoliko dobrih stvarčica – nastavi ona vrlo tiho.

On se naglo okrenu, ode do prozora i zagleda se napolje.

Osmehnula se jer je znala šta se u njemu događa. Borio se sam sa sobom.

– Mauricio je mrtav – govorila je dalje. – Mogu vam pokazati gde su ga ona dva muškarca, koje ste zarobili, zakopali. Mogu, vam takođe opisati gde se nalazi njegov glavni logor. Ali tamo verovatno više nema nikoga.

On se okrenu i pogleda je.

– Vi niste Meksikanka!

– I nisam! I ne zovem se Manuela Magana de Čavez. To ime mi je dao Mauricio. Kao vođa pobunjenika nije želeo da njegovi ljudi saznaju da ima posla sa strankinjom. Moje pravo ime je Ambra Morel. Ja sam Francuskinja.

– Sa Francuzima takođe nemamo dobra iskustva – odvrati kapetan.

Ona ustade, otkopča sasvim bluzu i njišući se lako kukovima, krenu ka njemu.

– Loša iskustva? I sa Francuskinjama takođe, senjor?

Odmerio je njenu figuru i ponovo je pogledao u oči. Znala je da sada misli o svom jednoličnom i dosadnom životu u ovim prašnjavim barakama.

– Ja bih zaista bila srećna da budem tu sa vama, senjor. Ja sam sama. Ja ne mogu da tražim zaštitu od Mauricijevih pristalica koji su se zakleli da ću gorko požaliti za ono što sam učinila.

– Zašto ste ubili svog ljubavnika, madam?

– On je mene učinio svojom ljubavnicom, senjor! Ali on moj ljubavnik nije bio! Njegovi ljudi su hteli da me isporuče preko, u Teksas, u nadi da će iznuditi ucenu od mojih rođaka.

Te reči je naglasila.

– I? – upita on.

– Nisam imala nikakvih rođaka!

– Taj šakal! – prosikta kapetan gorko.

– On je mrtav – odvrati ona. – Ja sam izravnala račune. Da li ste još uvek mišljenja da zaslužujem smrt? Prva noć u Mauricijevom logoru bila je pakao. Ja sam u Teksasu slušala o „ruralesima”, senjor. Svake noći sam se molila i nadala da će se neka jedinica pojaviti pred Mauricijevim logorom i da ću ja biti oslobođena. Ali moje molbe niko nije čuo... Razumete? Samo mi je pomisao da ću jednog dana ubiti tu zver ulivala snage da izdržim.

On kimnu glavom, uperivši pogled u njene grudi.

– Zaštitite me, senjor! – uzdahnu Ambra i klonu u njegovo naručje, a on je prihvati i poljubi je sa puno žudnje.

On je bio komandant malog garnizona i imao je u baraci poseban stan. Na rukama je uneo Ambru u njega. Ona odahnu zadovoljna što je dobila ovu igru. On njen uzdah shvati kao izraz olakšanja i uživanja.

Jasno je da je računao na to da će mu izraziti svoju zahvalnost.

Kada se noć bližila kraju i pojavilo se prvo sivilo novog dana, pripadao joj je ceo.

Dok je pušio i milovao je, ispričala mu je ona priču o zlatu.

* * *

Harli ustade i proviri kroz svetlarnik. Zvezde su izbledele. On probudi Holideja koji je premoren hrkao.

– Šta je? – promrmlja Džordžijanac zlovoljno.

– Dan je! Sad će nas sigurno izvući. Ni glasa od juče! Ništa! Mi smo za njih pripadnici Mauricijevog američkog eskadrona. Đavo će znati da li je Ambra još živa. Za nju se isto toliko zna kao i za Mauricija lično. Dvaput je pri pljački banke izigravala lokera. Ona je takođe izgubljena. Ne samo mi.

Holidej sede. Glasno zastenja i protegli se.

– Jesi li loše sanjao?

– Da vidiš i ne! – progundā Holidej.
 – Spavao si u raju?
 – Ambra se nije pojavljivala?
 – Ti si zaista sanjiv! – prasnu Harli.
 – Već sam rekao da joj možda glava više nije na ramenima.

– Zavisi od ljudi na koje je naišla!

– Ne razumem!

– Ako ovde neko ima posebnu naklonost ka ženama – objasni Holidej – onda stvari ne moraju biti tako crne. Da li si ikada video vojnika, naročito u patrolnoj službi, koji je bio potpuno neosetljiv prema ženskom rodu?

– Da se ti možda nečemu ne nadaš?

– Ona ne poseduje samo svoje draži kao žena, ona takođe zna da smo zakopali zlato. Samo ne zna gde! I to je moja nada! Ja poznajem tu vrstu ljudi!

Iznenada začuše korake. Obojica pogledaše u vrata. Harli podiže oči.

– Neka me streljaju – prošapće.

– Samo da me ne obese ili odseku mi glavu.

Holidej ustade i pljunu. Vrata se otključaše. Žena uskoči u ćeliju. Bila je to Ambra! Holidej sede. Došla je sama. Za njom se ponovo zaključaše vrata.

– Ambra! – dahtao je Harli. – Zašto su te poslali k nama? Je li sve gotovo?

– Umukni i pusti je da priča – zareža Holidej.

– Ja sam komandantu ovog garnizona ispričala o zlatu – reče ona.

– Pristao je da nam za protivuslugu da slobodu.

– Holideje! – viknu Harli i počeo da se vrti. Džordžijanac se opustio.

– Razumem, – reče – ali u ovoj rupi nećemo više progovoriti ni reči.

– Kako ti to zamišljaš – usprotivi mu se Ambra. – Treba li da nas pusti da odjašemo...?

– Kako to „nas”? – prekide je Džordžijanac. – Zar mu se nisi zavukla pod kožu?

Ona potraži u tami njegov pogled.

– On namerava da pošalje nekoliko svojih ljudi u Sabinas, na groblje. Ali zlato želi samo za sebe. Jedan od nas treba da mu pokaže put. Kada bude imao zlato, pustiće i ostale iz ćelije. Imam njegovu reč... Holideje, nas dvoje ćemo svršiti s njim. On nije tako vešt kao ti.

– To si noćas utvrdila, zar ne? – ironično primati Džordžijanac.

Ona oćuta.

– Tako se nećemo osloboditi – javi se Harli. – Mi moramo obojica napojiti. Onda ćemo mu pokazati gde leži zlato.

– Na to on neće pristati – odvrati Ambra. – Budi razuman, Harli! On hoće zlato samo za sebe. Ne želi ni sa kim da ga deli. Za nas je to zlato cena za naš život. Pomisli na to!

Holidej ustade i priđe joj.

– Je li tvoja uloga da ovde pregovaraš?

– Ne razumem te!

– Momak treba da dođe ovamo! Hoću s njim lično da utvrdim stvar.

– On će jednog od nas ovde zadržati! Utuvi već jednom to u svoju glavu!

– To mi je svejedno! – odvrati Džordžijanac. – Ja mogu da mislim samo na Harlija i mene. Idi i pošalji ga ovamo.

– Neću da ga uzrujavam. Onda će pustiti da nas streljaju!

– A zlato će ostati tamo gde jeste – odseče Holidej, vrati se ka klupi i sede. – To je moja poslednja reč! Mora da nas uzme obojicu sa sobom. Mi nismo naoružani.

Ambra zalupa na vrata. Reza se otvori. Ona kliznu napolje kao senka.

– Holidej – promuca Harli, kad su ostali sami. – Kada sve ovo preživim, ja ću ti se već zahvaliti.

– Sada je pred nama još uvek bliža komanda „za streljanje” nego sloboda – promrmlja Džordžijanac.

– Je li komandant zagrizao? – stenjao je Harli.

– To je mnogo zlata! – davao mu je Holidej nade. – Mislim da je pao Ambri pod noge. Jer ona je žena koja ume da obrlati muškarca. Naročito ako je taj pasji sin žedan zlata.

Iznenada se napolju opet začu kretanje. Obojica pogledaše prema vratima. U međuvremenu postalo je nešto svetlije. Kroz svetlarnik su se probijali prvi zraci dana.

Začu se reza. Vrata se pomakoše. Četiri naoružana „ruralesa” uđoše u ćeliju.

Holidej ustade. Harli se još više pomake na svoju stranu. Bez nade su gledali ljude pred sobom.

„Ruralesi” im staviše lisice.

– Želim da razgovaram s komandantom – procedi Holidej.

– Umukni! – prosikta jedan vojnik.

– A sad, napred! Ravnomernim korakom i bez priče!

Izvukli su ih iz ćelije. Harli se zagleda Doku u lice. Osećao je smrtni strah. Holidej je video kako mu jabučica igra. Ali ni on se nije osećao bolje.

Pred barakom stajali su postrojeni „ruralesi”. Ceo vod. Holidej se osmehnu kad ugleda dva konja bez jahača. Stražari ih dovedoše. Morali su da uzjašu i vod s njima zajedno krenu.

Sad se osmehnuo i Harli.

Razdanilo se. „Ruralesi” napustiše sa zarobljenicima logor i uputiše se ka zapadu. Jedan mladi oficir preuzeo je komandu. On krenu galopom. To je za Doka bio siguran znak da neće jahati daleko.

Prošlo je otprilike četvrt časa, a već su stigli na cilj. Ambra i kapetan čekali su na konjima pred jednom stenom.

„Ruralesi” se zaustaviše. Mladi oficir raportira komandantu. Onda se okrenu sa svojim vodom i ode.

Kapetan i Ambra dojahашe do Doka i Harlija. Meksički oficir bio je nauružan do zuba. Sa strane mu je visila neizbežna mačeta, u ruci je držao spremnu „vinčesterku”, a za pojasom je imao dva kolta.

Obrati se Doku – Napred! Hajde! Kada budem imao zlato, bićete ti i tvoj drug na slobodi – on lupi po svom levom džepu na grudima. – Ovde imam ključeve za vaše lisice. Zato napred! Tovarne životinje su iza stena. Ja ću ići pozadi. Ukoliko mi se nešto kod vas ne bude dopadalo, pucaću.

Holidej i Harli poteraše konje. Pro-lazeći pored Ambre, Džordžijanac je pogleda ispitivački. Ali njen pogled je bio bezizražajan.

– Na čijoj je ona strani? – prošapta Harli dok su prilazili tovarnim životinjama i hvatali ih za uzde.

Medom namazana strana je njena strana – promrmlja Džordžijanac.

– Držaće se onog ko ima zlato.

– Tip će nas pobiti kad zlato bude kod njega. Misliš li zaista da jašeš tamo?

– Drži oči otvorene. I moraš biti brži od njegove kugle.

– Hajde! Hajde! – vikao je kapetan.

Holidej i Harli omotaše vođice mazgi oko roga sedla i poteraše konje. Meksikanac i Ambra su ih pratili. Jahali su direktno iza mazgi. Kapetan je držao „vinčesterku” uperenu u Dokova leđa.

Holidej je razmišljao. Hteo je da otkrije da li kapetan zaista sam s njima

i Ambrom jaše ili ima pratioce, koji se ne daju videti, ali idu sa strane, da bi u određenom trenutku sredili njega i Harlija.

Ali to nije mogao pouzdano da utvrdi.

I Harli se osvrtao. Tu i tamo bacaо je pogled na Doka.

– Izgleda da se zaista sam sa nama uputio u tu divljinu – javi se odjednom. – Treba da iskoristimo prvu priliku.

– Ne treba da preforsiramo stvari – odvrati Džordžijanac. – Imamo tri dana vremena. A ako ne poznaje zemljište, možemo ga po ovom kraju vući i šest dana. Onda ćemo ga sasvim lepo skleptati. Makar on i ne verovao Ambri. Ne može večito ostati budan.

– Onda možemo računati na trenutak kad padne s konja.

– Tačno. Ali ne zaboravi Ambru, tu hladnokrvnu zmiju zvečarku.

Tiron se podboči i nasmeja hladno i besno istovremeno. Verner se vratio iz izviđanja i saopštio da je na većoj udaljenosti opazio četiri jahača i da su to bili Ambra, Holidej, Harli i jedan oficir od „ruralesa”.

– Ambra je slobodna – saopšti Verner. – Ali Holidej i Harli imaju lisice.

– Na tako nešto je kopile kao što je Holidej mogao i da računa – procedi Tiron pakosno.

– Oficir nije sam – nastavi Verner.
– Više od tuceta njegovih „ruralesa” prate potajno grupu.

Tiron opsova. I ostali napraviše gnevna lica.

– Ona prokleta ženetina je opet pro-našla elegantan način da spase svoju šijicu! – primeti Luis razočaranim glasom.

– U trenutku kada Harli i Holidej pokažu oficiru gde leži zlato, pojaviće se jahači iz zaklona – reče Verner.
– Možda ni ženu neće ostaviti u životu.

– Ja za nas ne vidim više nikakve šanse – umeša se Luis, a Ervin, peti čovek, kimnu glavom u znak saglasnosti. – U brdima vrvi od meksičke konjice. Hoćete li da im padnemo šaka? Na zlato više ne možemo da računamo.

Tiron se podrugljivo nasmeja, a onda pobesne – Ovu zemlju nije lako napustiti kao bogat čovek. To smo uvek znali. Zašto su onda počela da vam klecaju kolena?

– Ni ja nisam odustao od toga da napustim Meksiko kao bogat čovek – odupirao se Virdžil. Ovde sam mnogo toga reskirao. Glavu, život. Ali, do đavola, zar sam bogat? Preko godinu dana se lomatom i borim zbog toga! Da konačno imam nešto u džepu. Kao što si rekao, hteo sam da iščeznem kao bogat čovek. Ali sad sam pred problemom da moram to bogatstvo da golim rukama izvlačim iz va-

tre. Moji džepovi su prazni. Ja nisam uplašen, već umoran. Razumeš?

Ervin ponovo kimnu glavom.

– Virdžilu je došlo do grla i meni takode!

Tironov pogled je sebao.

– Tuce „ruralesa”! Kad nas je do sada takva banda uplašila? I ko, do đavola, kaže da se moramo pobiti s celom tom gomilom? Nama je potreban samo jedan čovek. Dok Holidej! Dok Holidej ili Taner Harli! Kada jednog od njih budemo imali, izgubićemo se sa vidika! Ni ja ne mislim da se sa tucetom „ruralesa” puškaram. Ali o tome ćemo se još dogovoriti! Sedajte konje!

Virdžil i Ervin nisu poslušali, Verner i Paul stadoše. Njihov pogled je lutao od Virdžila i Ervina ka Tironu i nazad.

Mauricio je bio mrtav. Američki eskadron više nije postojao. Sada su stvari izgledale sasvim drukčije. Zato se Tiron pritvorno nasmeja, priđe onoj dvojici i stavi im ruke na ramena.

– Virdžil! Ervin! Uvek treba da mi verujete. Ako ćemo pravo, bio sam dobar vođa. Imali ste dobar život. Ja sam se za to brinuo. Iz dana u dan pored Mauricija. Sada mi je potrebna vaša pomoć. Ja vas molim. Sam sa Vernerom i Paulom neću to moći da uradim. Potrebni ste nam i vi. Gledao je jednog, pa drugog.

– Kunem vam se – nastavio je – da ćemo napustiti Meksiko kao bogati

ljudi. Ali poverujte mi još jednom! Još jednom prepustite svoju sudbinu meni.

Ervin i Virdžil su se pogledali, zagledali se Tironu u oči... i kimnuli glavom.

Pet minuta kasnije ponovo su jahali. U zbijenom poretku, jedan drugom uz bok. Sunce je stajalo u zenitu i nemilosrdno pržilo škrtu i isušenu zemlju. Samo su šipražja i stene pružali senku. Daleko na horizontu ocrtavali su se strmi obronci Madre del Sur u titrivoj izmaglici koja je obavijala sve između neba i zemlje.

Verner ih je vodio. Čuteći tražili su tragove četiri jahača i tovarnih životinja. Ali su takođe pazili i na „ruralese”, koji su takođe sledili te tragove.

* * *

Kapetan je posmatrao Ambru, koja se presijavala od znoja. Ali nije mislio da naredi predah. Holidej se često osvrtao, ali ovaj nije dao nikakav znak da se potraži senka.

– Taj „pas” je tako halapljiv da samo misli na zlato – promrmlja Harli. – A može biti da se boji da ga na prvom odmoru ne napadnem.

– Mi nećemo preduzeti još ništa – odvratila Džordžijanac. – Jednom se mora uljuljkati u uverenje da je siguran.

– Isušen sam kao staro sedlo – zareža Harli. – Ti poznaješ kraj. Hoćemo li naići na neku vodu?

Holidej se osmehnu.

– Mi smo na putu. Možeš li da izdržiš još pet časova?

– Ne da mogu, nego moram – progundala Harli. – Ima li i on zaista ključeve od ovih prokletih čeličnih okova u svom džepu?

Upitno je zurio u Džordžijanca.

– Svejedno mi je – nastavi, pošto Holidej nije odgovorio. – Tim ću ga lakše zviznuti po tintari.

Ali uskoro je Harli ponovo izgubio smisao za humor. Ramena su mu visila, glava klonula. Klatio se u sedlu. Samo mu je pogled bio budan.

Vodu su našli između dva grebena. Bila je okružena kestenovim drvećem, od kojih je jedno stablo bilo toliko staro da se celo osušilo. Zaustavili su se pod krošnjama posle surovog i neprekidnog jahanja. Sunce je već zašlo iza stena i obronci Madre del Sur su iščezli. Samo su se još vrhovi jasno ocrtavali na crvenom, užarenom nebu.

Kapetan elastično skoči s konja, priđe Ambri i spusti je, sa pogledom i „vinčesterkom” uperenom u Holideja i Harlija, koji su sedeli, čekajući njegovu narednju.

– Sjašite! – reče oficir najзад, dok se Ambra uputila prema vodi. – Držite konje i mazge!

Ambra je legla potrbuške i šakama zahvatala vodu. Kapetan je kleknuo kraj nje, držeći pušku uperenu u zarobljenike, zahvatajući jednom rukom vodu, polako, bez žurbe kao i Ambra.

Harli i Holidej poslušашe. Lisice im nisu dozvoljavale veliki manevarski prostor da bi uradili što im je naređeno. Kad je Ambra ustala, podiže se i kapetan i naredi da privedu životinje vodi. Oni ih jednostavno poteraše, a zatim potrčaše za njima, baciše se na tle i počеше i sami da piju. Kapetan ih je i dalje držao pod paskom. Poveo je Ambru nazad pod drveće i skinuo ćebe sa sedla, stalno se osvrćući prema Holideju i Harliju.

Tako mu se opasnost prišunjala pre nego što ju je čuo.

Holidej je, međutim, podigao glavu iz vode čim je osetio lako podrhtavanje tla. Okrenuo se i video jahače koji su dolazili iz stenovitog useka. Od prve je video s kim ima posla.

Kapetan se brzo okrenu, potrča nekoliko koraka u stranu da zauzme položaj i podiže „vinčesterku”.

A tada je sevnulo i prasnulo iz oružja jahača. Oficir se zanese unazad, ispusti oružje i podiže ruke. Bio je više puta pogođen, okrenuo se i zateturao ka Ambri, ali nije stigao do nje. Posle dva koraka, stropošta se koliko je dug, licem prema zemlji i više se ne pomače.

Holidej je ostao ležeći na leđima i gledao pet jahača pred sobom, Harli se okrenu i skoči na noge.

– Tiron! – procedi užasnuto. U istom trenutku bio je pogođen. Pao je kao pokošen, mrtav u trenu, kraj Holideja.

Jahači priđоше i poskakaše iz sedla. Tiron i Verner priđоше Holideju i vodi sa uperenim koltovima. Povukoše Džordžijanca i osoviše ga na noge. Bez reči gurnuše ga ka drveću gde su već sedlali jednog konja za njega.

– Dadli! – povika Ambra i priđe.

– Najzad!

Tiron je i ne pogleda. On sa Verne-rom podiže Doka u sedlo i tutnu mu uzde konja u šake. Zatim priđe svom konju. I ostali pojahaše, sa oružjem uperenim u Džordžijanca.

– Dadli! – kriknu Ambra. – Tirone!

Stajala je očajna, zatim se okrenula, dovukla do sedala i podigla jedno.

– Čekajte! Pomozite mi!

Začu se samo topot kopita. Muškarci odjahaše. Odmah su naterali konje u galop, projuriše pored vode i nestadoše iza stenja.

– Tirone! – ponovo kriknu Ambra i pusti sedlo da padne. Gorela je od besa i srama, jer su je ostavili na najbedniji način.

Stisnutih pesnica uputila se ka vodi.

– Kunem ti se da ću te ubiti, Dadli Tirone! – viknu u nekontrolisanom besu.

Topot kopita se sasvim izgubio. A onda se iznenada ponovo začuo, ali iz pravca iz kojeg su se Tiron i njegova banda pojavili, a ne kuda su otišli.

Ambra se okrenu. Bili su to jahači u crnim uniformama, sa velikim sombrerima. U divljem trku jahali su ka njoj. „ruralesi”!

Ambra brzo pade na tle i ostade nepomično da leži.

„Ruralesi” se zaustaviše pod drvećem. Ambra začu nekoliko psovki, zatim oni pojuriše dalje u snažnom galopu, prošavši pored nje. Pesak joj je prštao u lice.

Zatvorila je oči, zgrčila šaku i udarala pesnicom po tlu.

– Ubiću te, Dadli Tirone! Ubiću te! Ubiću te!

Polako se smirivala. Kada se uspravila na kolena, počelo je da se smrkava. Lice joj je bilo umrljano od suza i peska.

Ustala je i prišla kapetanu. Bezizražajno je zurila u njega. Otkrila je da su oba revolvera još kod njega, pa uze jedan. Tada odjednom ponovo planu od gneva.

– Ubiću te, Tirone! Ti, kopile, platićeš za sve!

Ona se uspravi, zadenu kolt za pojas, dovede svog konja sa vode i osedla ga. Kada je bila gotova, okrenu se ponovo ka meksičkom oficiru. Kleče i otvori mu džep na bluzi. Našla je mali ključ, stegla ga u šaku i prinela šaku usnama. Onda brzo ustade, uze „vinčesterku” i pope se u sedlo.

Mislila je... Dugo je razmišljala... Ponovo se ukazala njena šansa!

– Dok Džon Holidej! – procedi dok je konj počeo da kaska. Sa oba ostavljena konja i tovarnim mazgama jahala je za Tironom i „ruralesima” u noć koja se spuštala.

* * *

Tiron kimnu glavom. Verner i Luis sedlali su konje. Ervin i Virdžil klečali su na steni i davali Tironu znake da nadugačko i naširoko ne vide nikoga.

Tiron priđe Holideju sa revolverom u ruci. Onda pokaza na lisice.

– Skinućemo to u nekoj kovačnici.

Gledao je Džordžijanca u oči. Holidejeve sive oči bile su hladne, ali se on osmehnu.

– Onda mislim da bismo prvo morali da pronađemo jednog kovača!

Tiron se namršti.

– Nepoverljivi kučkin sin! Ako zaista ima toliko zlata, onda jedan čovek više ili manje ne znači ništa. Mi smo svi za to da te uključimo u posao. I sam znaš da te protivnička strana juri. Mi smo te tražili, ti si nam potreban, a i mi tebi. Jer ni ti ne možeš sâm nikud dospeti. „Ruralesi” su nam za petama. Možda su već pronašli naš trag. I Mauricijev logor u brdima je otkriven. Na sve strane nalazi se vojska. Moramo se držati zajedno. Mi na to tako gledamo i zaista tako mislimo. Zato uzmi ili ostavi!

– A nisi li možda mislio i na to da sam digao ruke od svog tog zlata? – upita Džordžijanac, sa osmejkom u uglu usana.

Tironov izraz lice se stvrdnu. Holidej slegnu ramenima.

– Šta misliš? A ako sam, opet, hteo sve zlato za sebe? Ako mi vi...

– Ne potcenjuj me! – preseče ga Tiron. – Da mi nismo došli, ne bi ni ti došao do bilo čega, sem što bi izgubio život. Što ti se još i može desiti!

– S te strane sam miran! Tako brzo nećeš pucati!

Tiron ga je posmatrao.

– Tačno! Ali to ti ništa ne znači. Ti me još ne poznaješ dobro! Ja i moji drugari smo spremni da ti svaku reč iščupamo iz grla! „Pećićemo” te na sasvim tihoj vatri. „Iskašljaćeš” ti već gde si sakrio zlato.

Holidej zavrte glavom.

– Ne mogu sebi to ni da predstavim! Već mislim kako ću vam nad tom vatrom reći nešto što će vas umesto do zlata odvesti ravno u pakao! Onda će i od vas postati dobre pečenice.

– Ne draži me!

Holidej ispruži ruke.

– Odjašimo do jednog kovača. Onda ćemo videti dalje.

Tiron mu se ponovo zagleda u oči. U čeličnosivim očima pročitao je ozbiljnost i odlučnost... zato reče – Razume se! – odvrati i okrenu se. Ervin i Virdžil sidoše sa stene. Verner i Luis su sedlali životinje.

Verner napregnuto pogleda Tirona, zategnu usne i zavrte glavom.

– Tog pasjeg sina ne možeš provesti žednog preko vode! – mrmljao je Tiron razljućeno. – Ništa nam ne veruje. Želi da mu prvo skinemo lisice.

Verner dobaci gnevan pogled Džordžijancu.

– On je potpuno udaren! Još uvek se nada šansi da nam pobegne i sâm digne zlato. Moraćemo ga odučiti od proždrljivosti!

– Bolje da crkne!

Verner se nasmeja.

– To bi on tebi želeo. Da ga malo propustim kroz šake? Zajedno sa Ervinom?

Tiron ga lupi po ramenu.

– Neću da pokvarim ništa. Bolje da stekne utisak kako ga smatramo svojim. Tražio je da ga odvedemo u selo kod kovača. Učinimo tako, da stekne osećanje kako može u nama da potraži drugove. Ali budimo pažljivi!

– A ako pokuša da odleprša? – upita Verner natmureno.

– Onda mu pucaj u konja ili u noge. Ne želim da ga ubijem. S tim ćemo sačekati dok ne uzmemo zlato. Onda ćemo to uraditi.

Luis skoči sa stene.

– Dadli, jedan konjanik! – viknu.

– Mislim da je to ona zmija, Ambra! Đavo će znati kako nas je pronašla.

Tiron se hladno osmehnu i pope se do Ervina, koji je čučao u senci jedne gromade i posmatrao Ambru.

– Hej, Ervin! – viknu. – Je li to ona?

– Lud sam od želje za ženom – primeti Verner uzbuđeno – kao čovek u pustinji za vodom.

– Tiron se okrenu ka njemu.

– Biće i to! Jednom od nas ona će se i okačiti. Ali ne svima. A ako joj nisi po volji, šta onda?

– Ni ne pada mi na pamet da je za to pitam!

Tiron ponovo podiže pogled.

– Ervin, pusti da te primeti. Ali pazi da je ne prate!

Ervin izađe iz zaklona, skide šešir i poče njim da maše. Prošlo je dosta vremena dok ga je ona primetila.

Ervin se spusti.

– Dolazi ka nama! – viknu. – Ne vide se pratioci.

Verner nabi stetson na čelo i zadiže pantalone.

– Ja nisam čovek koji se nameće – reče – ali imam izvesne ideje.

Tiron ga lagano munu.

– Uzdrži se još malo! Hoću prvo s njom da govorim. Možda će joj poći za rukom da obrlati Holideja.

Banditi se skupiše posmatrajući Ambru kako im se približava, jašući polako kroz stenoviti lavirint. I Dok Holidej je posmatrao dolazeću jahačicu.

Ona dojaha tik do Tirona, pa zastavi konja, gledajući ga ljutito.

– Siđi! – reče Tiron. Ona sjaha i stade pred bivšeg vođu američkog eskadrona. Mržnja i bes blistali su u njenom pogledu. On se pravio da to ne primećuje, povukao je konja i dao Luisu znak da pridrži životinju.

– Zašto me niste povelili sa sobom? – prosikta žena. – Za dlaku da nisam pala „ruralesima” u ruke.

– Ti si s njima poslovala!

– To nije odgovor na moje pitanje! – odseče ona uzrujano. – Hoću da znam zašto!

Tiron odmahnu rukom.

– Jahala si pravo na nas kada sam dao uputstvo Ervinu da ti se pokaže. Sada si ovde i učestvuješ u poslu. Zato zaboravi sve!

– Ti se šališ! – huknu ona divlje.

– Hoćeš li deo zlata ili nećeš? – upita je on mirno. – Ako nećeš, bolje da se izgubiš. Ali odmah.

Ona ga osmotri, a onda skrenu pogled ka Doku Holideju. Onda ponovo pogleda Tirona u oči.

– Pravi vam teškoće, je li?

Tiron kimnu glavom.

– Tačno! Ti ćeš malo da se pozabaviš njim i da ga nateráš da prihvati moj predlog. Ja sam mu obećao udeo, kad sam s njim razgovarao. Ubedi ga da mi zaista tako mislimo. To je ono što treba da uradiš za svoj deo! Daću ti malo vremena za to. Onda ćemo odjahati do prvog sela i skinuti mu lisice. Reci mu da ja to zaista mislim.

On se okrenu, stavi joj ruku na rame i pođe s njom ka ostalima.

– Sačekaćemo dok se njeni konji ne odmore. Onda ćemo jahati dalje – objasni. – Ambra ostaje s nama! Verneru, popni se na osmatračnicu!

Prozvani napusti odmah društvo i pope se uz stenu. Ambra krenu ka svom konju, a Tiron je pratio.

– Sasvim si lepo naoružana – reče, kad ugleda „vinčesterku” u futroli i htjede da joj izvuče kolt iz pojasa.

– Ostavi to! – zašišta ona. – Ako mi uzmeš oružje, Holidej će odmah pomisliti da nešto nije u redu.

Tiron joj ostavi kolt i naceri se.

– Zar stvarno nešto nije u redu?

– Ti s njim to ne misliš ozbiljno. Ali ne samo s njim, nego ni sa mnom!

– Tačno i netačno! – odvrati Tiron.

– Ja ovde ni sa kim ozbiljno ne računam. Samo s tobom. Naš savez još važi. Ja ću se dogovora držati. Mi ćemo sami jahati sa zlatom preko Rio Grande u Teksas.

Ona duboko udahnu vazduh i pogleda ka Doku.

– Idi k njemu! – nastavi Tiron.

– Smekšaj ga. Ti to dobro umeš.

– Ubili ste Harlija, kome je on bio dužan za svoj život – odvrati ona i krenu.

– Pozabavite se konjima! – doviknu Tiron svojim ljudima. Trebalo je da Ambra neometano razgovara sa Džordžijancem. – Rasedlajte ih ponovo. Proverite sve.

Holidej se nasmeja kad mu se Ambra, idući kraj stene, približila.

– Imala si naporno jahanje, zar ne?

Stala je kraj njega, leđima okrenuta Tironu i njegovoj bandi.

– Tiron ne misli ozbiljno s tobom – šapnu ona. Dok kimnu glavom. – To već dugo znam.

– Ja te volim, Džone Holideju!

Džordžijanac se namršti.

– Ti znaš – produži ona – da sam te još u Juti Lejk Sitiju rado gledala.

– Ostavimo stara vremena. Ona posegnu u džep od pantalona i pokaza mu ključić.

– Svali me na zemlju i uzmi moj kolt, ali me nemoj držati kao svog taoca, jer to kod njih neće upaliti! – šapnu ona i otvori mu lisice. – Imaš šest metaka u dobošu. Gledaću da se i ja dokopam nekog oružja i da ti pritekнем u pomoć.

– Hvala ti!

Ona se osmehnu.

– Pusti me i učini da u sledećim minutima ostali ne obrate na mene pažnju. Pokušaću da se dokopam „vinčesterke”. Verner stoji gore na steni. Dok si ovde, on ne može da te vidi.

Dok pusti da lisice padnu na zemlju, istrže Ambri kolt iz pojasa i gurnu je u stranu. Ne suviše snažno, ali dovoljno da se ona zatetura kao da ju je ošamutio udarcem. Ona se zadržala tek na Tironovom konju.

Holidej više ništa nije gledao.

Tiron, Ervin, Virdžil i Luis začuše kako su lisice tresnule o zemlju, videše kako se Ambra tetura i shvatiše odmah šta se desilo.

Bili su brzi kao i Dok. Sva četvorica. Njihove se ruke spustiše i u sledećem trenutku potegnuše za revolverima. Ali tada su već prasnuli pucnji.

Holidej se baci u stranu i otvori vatru. Pogodio je Tirona u glavu, dohvatio je Ervina drugim metkom, potom je oborio Luisa i Virdžila.

Niko od bandita nije pomislio da protiv jednog čoveka treba hvatati

zaklon. Možda je to pomoglo Doku Holideju, što nisu želeli da ga ubiju.

Holidejev kolt učuta posle četvrtog pucnja.

Banditi su samo jednom uspeali da opale. Ali nijedan nije pogodio.

Tiron se srušio na mestu. Ervin se dovukao još do konja, a onda su mu se odsekle noge. Luis je umro još pre njega. Samo se još Virdžil teturao. On ispusti kolt i počeo teško i polako da se vuče ka konjima. Obe ruke je pritisnuo uz desni kuk.

Još se o stene odbijao odjek pucnjeva kada se Dok uspravio na kolena. Imao je već u rukama Tironovu „vinčesterku”, ali je bio oprezan i gledao ka stenovitoj uzvišici.

– Holideje! – razlegnu se Vernerov glas. – Izađi i predaj se ili ću te smaknuti!

Džordžijanac skoči na noge. Nije mogao da vidi Vernera. Orijentisao se samo prema njegovom glasu. Rizikujući sve, pojavi se ceo u Vernerovom vidnom polju. Okrenu se i pade na tle, držeći kolt obema rukama. Za jedan tren ugleda Vernera između stena i opali.

Kao senka prevrte se Verner i pade na pesak. Diže se oblak prašine.

Ambra dotrča do Doka. Bila je prosto izbezumljena od straha, tako da se pripila uz njega, utiskujući mu oružje u ruke.

On ustade. Virdžil je bežao na jednom neosedlanom konju. Džordžija-

nac ga pusti. On uze dva sedla i počeo da oprema konje za sebe i Ambru.

Ona mu priđe oklevajući.

– Moramo da bežimo! – dahtao je Džordžijanac. – Pucnji su se sigurno čuli nadaleko. U sledećem trenutku još se mogu pojaviti „ruralesi” ili čak meksička konjica.

– Kuda ćemo?

Dok je pogleda i pokaza rukom – U Teksas! Prevešću te preko granice.

– A zlato?

– Jesi li poludela?

– Holideje, gde je zlato?

On je dalje sedlao konje.

– Tamo gde smo sahranili Mauricija. Leži kraj njega.

Kada je završio, vinu se u sedlo.

Ambra se nije micala.

– Moramo da požurimo! – viknu Džordžijanac ljutito. Onda se i ona vinu u sedlo. Holidej krenu. Ali ga Ambra nije pratila. Dok je on okrenuo na istok, ona je galopirala prema zapadu.

– Ambra! – vikao je. – Vрати se!

Ona ga nije slušala.

– Ambra, ti si poludela, ženo! – urlao je besno, ali i ne misleći da je sledi.

Onda pojaha dalje na istok. Posle pet minuta začu na zapadu pucnje. Tačno od visoke stene oko koje je Ambra zavila.

Holidej potraži zaklon. Na severu otkri jednu grupu stena visine čoveka. U galopu odjuri tamo, skoči s konja i povede životinju za uzde u usek.

Nije prošlo mnogo, kad ugleda ja-
hače. „Ruralesi”! Vodili su sa sobom
Ambrinog konja. Mrtva žena ležala
je preko sedla poprečke.

„Ruralesi” je pokopaše kraj stene
zajedno sa Tironom i njegovim ban-
ditima. Posle otprilike jednog časa,
krenuše dalje. Malo kasnije, pošto su
se izgubili sa vidika, nastavi Džordži-
janac svoj put. Jahao je ka Sabinasu.
Stigao je tamo noću. Kliznuo je iz
sedla pred krčmom, odveo životinju
u štalu, u kojoj je ugledao i svog ver-
nog konja, Miga. Mig radosno zarza
a Holidej ga zadovoljno potapše po
sapima.. Dobrog raspoloženja što je
našao svog konja, uđe u kuhinju.

Pimpao je stajala kraj štednjaka.
Ona se uplašeno osvrnu.

– Helo, mis Karmen – osmehnu se
Džordžijanac. – Duguješ mi još nešto
i zato ću ostati noćas ovde.

– Pimpao! – ispravi ga ona i nasme-
ja se.

– Tačno, to je tvoje ime.

Holidej joj priđe i izvadi iz džepa
pločicu zlata koju mu nisu pronašli
ni „ruralesi” ni banditi.

– Ti znaš mene – reče. – Ja uvek
plaćam! Ali ne traži ništa više. To je
sve što imam i sada pripada tebi.

Ona se zagleda u zlato zadivljeno
i ubrzo mala pločica iščeze u njenoj
odeći. Onda ona poljubi Džordžijanca
u obraz.

– Ti znaš koja je moja soba! Idi
tamo. Doneću ti bure puno tople
vode, jelo i vino.

– Opraćeš mi nekoliko košulja, vra-
tićeš mi moj kolt i torbu... Sutra u
zoru, Mig mora biti osedlan i natova-
ren sa dovoljno hrane i vode...

Ona samo klimnu potvrdno glavom
i odmah krenu da zaradi obećanu na-
gradu...

Holidej se zadovoljno nasmeja i ski-
de svoj prašnjavi šešir.

KRAJ

NA SVIM KIOSCIMA!

5 DEČJIH ENIGMATIKA
+ POKLON PAZLE

NAJLEPŠE

BASNE

MARKETPRINI · DIDAKTA

SLOŽI, OBOJI,
PROČITAJ!

1 KOLO

SADRŽI
4
RAZLIČITE
PAZLE
SA PO
5
RAZLIČITIH
DEČJIH
ENIGMATIKA

ISSN 0353-0000

00444

9 770353 000002